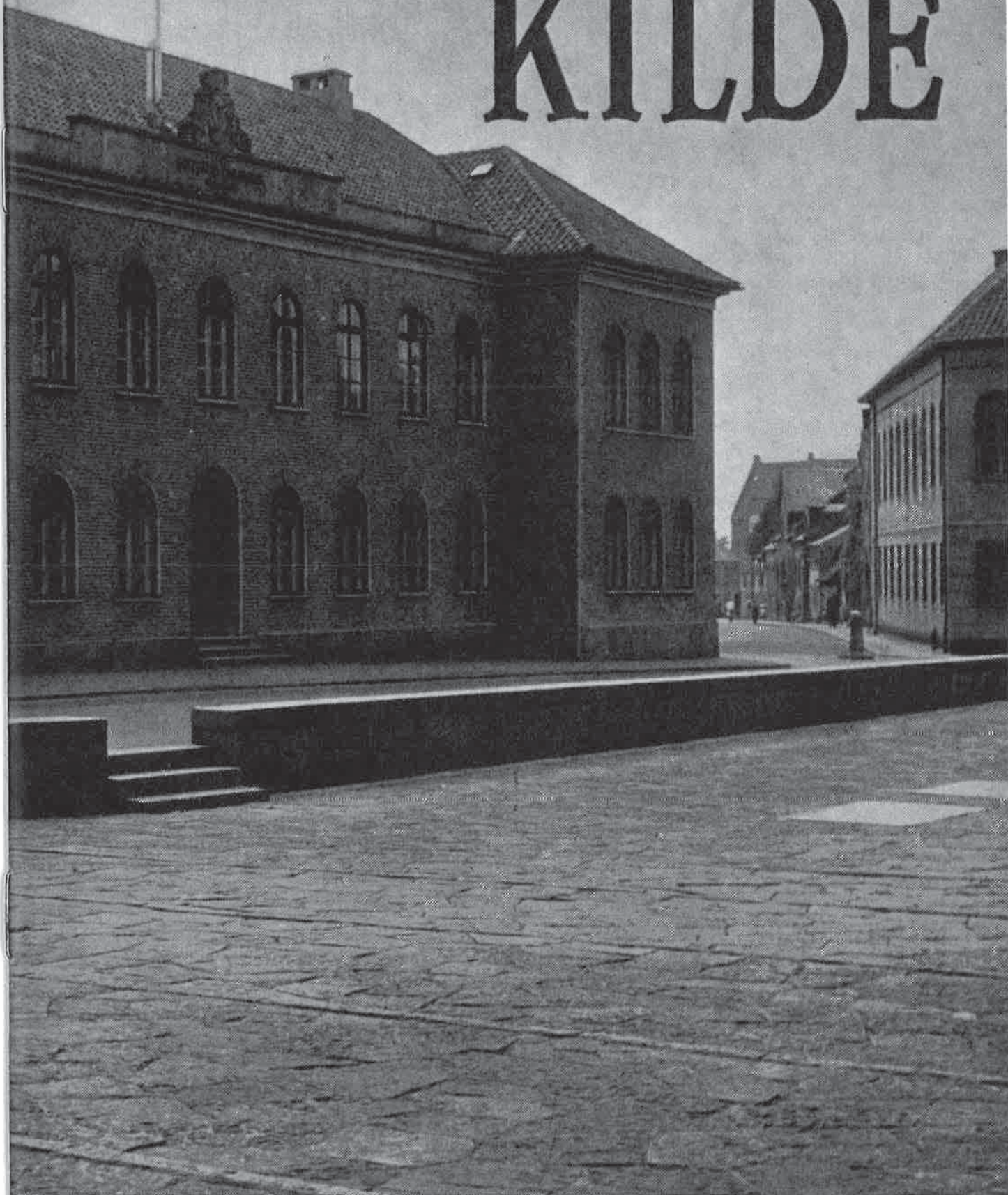

ROARS KILDE

ÅRSSKRIFT FOR ROSKILDENSER-SAMFUNDET
Nr. 39 - OKTOBER - 1957

Oktober 1957

Kære medlemmer af Roskildenser-Samfundet!

Vi erindrer om jubilar- og dimittendfesten på hotel „Prinsen” lørdag den 2. november kl. 18, hvortil tilmelding endnu kan nås ved opringning til „Prinsen”s portier, tlf. Roskilde 10. Sidste dag onsdag den 30. ds.

Da jubilarerne altid møder i festdragt, synes bestyrelsen, at alle deltagerne bør gøre det, også fordi festdragt nu engang sætter feststemning. Mangel på kjoles eller smokings havelse skal naturligvis ikke afholde nogen fra at deltage. Alle er lige velkomne. Derfor har vi også på indbydelsen skrevet: festdragt eller mørkt tøj.

Man vil også på indbydelsen have bemærket, at vi i år, i stedet for som hidtil kun at angive madens pris, har sat en fast kuvertpris, der tillige omfatter vine, kaffe og betjening. Vi synes, at festen bliver finere, når alle nyder det samme. Hertil kommer, at de mange privatbestillinger på drikkevarer ved bordet forsinker og besværliggør både servering og betaling, foruden at regningen som regel løber op i skyerne. Vi mener derfor, at alle står sig ved at betale en fast kuvertpris.

Festen vil iøvrigt i år få sit særlige præg ved skolens nye rektor, G. Tolderlund-Hansens nærværelse. Rektor har lovet at fortælle lidt om sine indtryk af vor gamle skole — og de er gode, siger rektor.

Det er vort håb, at medlemmerne vil glemme tvangslånet og tidens andre besværligheder for en stund for at slappe af i gamle skolekammeraters uforlignelige selskab.

Velkommen lørdag den 2. november kl. 18 til fest i „Prinsen”s minderige sal.

Med venlig hilsen

BESTYRELSEN

ROARS KILDE

ÅRSSKRIFT FOR ROSKILDENSER-SAMFUNDET

Nr. 39 — OKTOBER — 1957

SKOLEN OG DEN NYE REKTOR

Alle gamle elever fra Roskilde Katedralskole er spændt på, hvordan rektor Tolderlund Hansen er. Hans tale ved tiltrædelsen den 12. august vil røbe det.

— En af mine venner sagde til mig for et par måneder siden: „Jeg garanterer for, at den 12. august kl. 9 får du en omgang Roskildesyge“. Nu er øjeblikket altså inde, og jeg skal ikke nægte, at lidt fornemmelser har jeg. Mon ikke det samme gælder alle de andre nye, som i dag møder for første gang på Roskilde Katedralskole?

Der er mange af dem: 60 i 1. mellem, 75 I g'ere og en del spredt i de andre klasser. Og så er der to nye lærere: timelærer, cand. mag. Hvidberg Knudsen og cand. mag. Lars Ringholt.

Skal alle vi nye ikke ærligt indrømme, at vi er lidt beklemte ved situationen — og meget spændte på, hvordan vi skal falde til i de uvante omgivelser. Men nu er vi her, og ligesom lektor Lund har budt mig venligt velkommen, vil jeg begynde med at byde de andre nye velkommen.

Jeg har den fordel, at jeg er tyvstartet herude. Jeg har været her i fjorten dage. Jeg har snakket med en hel del mennesker, jeg har kigget mig grundigt omkring i bygningerne, og jeg har læst en hel del om skolen. Derfor kan jeg fortælle de andre nye et og andet.

Først, at skolen er meget gammel, næsten 1000 år. Der er sådan set ikke noget i vejen for, at de ældste elever var ægte vikingebørn. Helt fra den tid er de ældste skoleborde vel ikke, men de er vist ikke meget yngre; der er ristet runer i dem, og jeg tænker, det vil

volde sorg hos nogle, hvis det lykkes snart at få dem udskiftet. I det hele taget vil I lægge mærke til, at skolen her ikke er nær så flot som de fleste moderne kommuneskoler, og plads er der ikke meget af. Vi er næsten dobbelt så mange, som vi egentlig kan være.

Men jeg har allerede opdaget, at det er en usædvanlig hyggelig skole, ja, jeg er lige ved at sige, at det er den hyggeligste, jeg kender. Fortiden taler ikke bare gennem skolebordene, men stærkere og klarere fra gangenes interessante udsmykning med indskrifter og billeder. Det skal vi nok få tid til at vise jer

nærmere. Det skal altsammen virke ansporende.

Ikke til vigtighed. Vi skal ikke gå rundt og prale af, at vi går i landets ældste skole. Snarere skal traditionerne anspore til ydmyghed. Vi må nemlig stadig spørge os selv: Kan vi fortjene at glide ind i den lange, lange række af elever og lærere, som siden vikingetidens afslutning har hentet lærdom og menneskelig udvikling på Roskilde Domkirkeplads.

GAMMEL — MEN MODERNE

Man kan godt på forhånd blive lidt bange for, at en så lang og ærværdig historie skal virke lammende, fordi man bliver hængende i ting, som ikke mere hører vor tid til. Men jeg har indtryk af, at det ikke er sket her. Foreløbig har jeg lært Roskilde Katedralskole at kende ikke bare som en meget gammel, men også som en moderne og levende skole. Og sådan skal det jo også være. Lad mig nævne et par eksempler:

Sporten spiller en betydelig rolle. Jeg håber ikke, det varer så forfærdelig længe, før vi kan indvi vores egen helt moderne sportsplads. Jeg har været i ministeriet og presset på for nu at få den gjort færdig.

Lejrskole er efter min mening et meget vigtigt led i skolens undervisning og opdragelse. Det glæder mig, at man her dyrker lejrskolen ivrigt, og at vi igen i år kan sende alle II g'er og 3. ml'er op på Roarsgaard i Vig. Jeg har været oppe at se den, og jeg synes, den er helt ideal. Vi er Roskilde kommune tak skyldig, fordi vi stadig må bruge den. Vi håber meget, at det kan vare ved.

Skolekomedie er ikke bare sjov, men meget udviklende. Jeg har elsket at have med skolekomedien at gøre, lige siden jeg i II g spillede løjtnant von Buddinge under udmærket instruktion af den da ganske grønne adjunkt Gunnar Skov.

Skiture, skolerejser o. a. er med til at give fest over skolelivet, og jeg kan fortælle de nye, at også på de felter er katedralskolen godt med, ligesom vi kan glæde os til det store årlige skolebal.

Elevforeningen er, kan jeg forstå, yderst virksom, og jeg tror, en sådan forening kan have stor betydning for eleverne. Mange gym-

nasielever har holdt deres første taler i en elevforening og har i den fået den første skoling til indsats i det demokratiske liv.

Og så er det oven i købet sådan, at gamle elever i stort tal bevarer forbindelse med skolen gennem Roskildenser-Samfundet — til glæde for dem selv og til gavn for os, der går her nu.

Alt dette og en hel del mere kan vi nye glide ind i og få gavn og glæde af.

Og så stiller jeg mig i spidsen for alle de nye og siger til dem herinde, der er gamle i gårde: Tak, hvis I vil tage lidt pænt imod os. Undskyld, hvis vi er lidt forvirrede i starten. Det var I måske også, da I begyndte. Vi skal nok anstrenge os for hurtigt at komme helt med.

Personlig vil jeg sige, at jeg fuldtud forstår, hvis de ældre elever har svært ved at akceptere mig som rektor. Hvis de stadig føler, at rektor Fogh er den egentlige. Jeg har kun kendt rektor Fogh nogle måneder, men jeg må sige, at både min kone og jeg straks faldt for ham. Hans robuste charme, hans vid og hans store menneskelighed, ikke mindst hans kærlighed til jer har gjort stort indtryk på os, og så har vi tilmed fra hans og hans frues side mødt en enestående hjælpsomhed i starten. Jeg drømmer ikke om at fordunkle ham, men jeg håber, at I uden at svingte ham også vil kunne komme ud af det med mig.

MANGE SOFISTER I VOR TID

Til sidst bare et par ord om det arbejde, der ligger foran os. Når vi i III g beskæftiger os med Platon, møder vi nogle kedelige mennesker, der i oldtidens Athen kaldtes sofisterne. Det var folk, der tilbød — ofte for betaling — at lære unge mennesker, hvad der skulle til for at få en anset og indbringende stilling. En social position, ville vi sige. Mod dem optrådte Sokrates. For ham var det afgørende ikke penge, ære og magt, men forædling af sjælen. Han ville skabe gode mennesker.

I vor tid er der mange sofister. Der er mange, som for deres børn eller for sig selv ønsker en gymnasieuddannelse, fordi de mener, at det er vejen til rigdom, ære og magt, til de betryggede, ansete nøglestillinger.

Og det er jo ikke helt forkert. Vi giver

jer i gymnasiet en solid faglig uddannelse, og vi forlanger af jer, at I skal bestille meget — både i mellemskolen, realklassen og gymnasiet. Men det er ikke det eneste. Vi vil ikke være moderne sofister. Måske kan jeg kort udtrykke, hvad der for mig står som idealet: Vi vil ikke bare give jer noget at leve af, men også noget at leve på.

Det sker ad mange veje. Gennem naturfagene åbnes jeres øjne for naturens rigdomme, gennem matematikken når I af og til at få glimt af, hvad man lidt poetisk kunne kalde: mennesketankens sneklædte tinder. I historie, litteratur og oldtidskundskab møder I en vrimmel af skikkelser og tanker, forhåbentlig på en sådan måde, at det virker udviklende på jeres karakter, berigende for jeres ånd.

Og midt i det hele ville jeg gerne, om skolen også kunne være med til at løfte jeres blik den vej, Domkirkens tårne peger, mod det himmelske, mod Gud. Gennem århundreder har det været en af Roskilde Katedralskoles fornemste opgaver, og den tradition skulle gerne kunne fortsætte også i en fuldt moderne gymnasieskole.

Jeg håber, at skolen, selv om det er en selvstændig statsinstitution, vil føles af byen og oplandet som deres skole. Et sted man trygt og gerne kommer, når der kaldes.

Med disse ord byder jeg alle — lærere og elever, gamle og nye, velkommen til et forhåbentlig godt arbejdsår.

★ ★ ★

Farvel til en formand

Så gik Sprechler. Nærmere betegnet Harald Sprechler, student 1910, der med marskalstaven i tornystret først gik den militære vej, men ved hærordningen 1922 brød af for i stedet at begive sig ad den forsikringsmæssige. Og her blev han marskal hurtigt. Kikker man i referaterne fra Roskildenser-Samfundets generalforsamlinger gennem årene, kan man følge hans ilmarch. Først tager premierløjtnanten ordet, så direktionssekretæren, så underdirektøren og så direktøren. Når jeg kalder ham marskal, er det, fordi han er mere end direktør, nemlig formand for direktionen, og det er så meget, i hvert fald når talen er om livsforsikringsaktieselskabet „Hafnia“, at man godt kan forsvare at kalde det et marskallat.

I 1922 valgtes Sprechler ind i bestyrelsen, 25 år efter blev han formand. I en spøgefuldt velkomstartikel kaldte Hol-

ger Rørdam ham „Harald Haarderaade“, men det skal retfærdigvis siges, at han ikke efterlevede navnet. Han blev en stærk regent, men ikke en hård. Jeg mindes, at et ungt, nyvalgt bestyrelsesmedlem, der første gang var til stede ved et møde i „Hafnia“s direktionslokaler, som man bestiger ad marmortrætter, i ærbødighed tiltalte formanden direktøren. Sprechler formelig fnøs af forargelse: Næ, hov, her er ikke noget med direktør. Her er vi kammerater. Og det var vi.

En diktator, der tvang sin egen vilje igennem, var han ingenlunde. Tværtimod var han særdeles lydhør for ethvert indlæg, der rummede noget af værdi, og altid nåede vi, takket være formandens forhandlingsdygtighed, til et enigt og positivt resultat.

Dygtige folk bliver der kaldt på fra mange sider til talrige opgavers løsning.

Dette blev derfor også Sprechlers lod. Han lagde sig i selen for dem allesammen, og det slider. Sidste år måtte han adlyde sin læges ordre til at frasige sig alle sine tilidshverv, også det, der hed „formand for Roskildenser-Samfundet“. At han gjorde det med sorg er vist, for foreningen havde han kær. Hvor gerne havde vi ikke beholdt ham? „Harald Haarderaade“s regeringstid blev kun ni år, men det var ni gode år, som vi vil mindes med glæde.

Medlemmerne vil erindre eks-formanden fra vore fester, hvor han myndigt og dygtigt, men også kammeratligt og fuld af lune dirigerede ved bordet og med sin stemme, trænet op på ungdommens

eksercerpladser, beherskede „Prinsen“s sal til de fjerneste kroge.

Roskildenser-Samfundets formandsstol har mistet en førerskikkelse, men „Harald Haarderaade“ kan med god samvittighed nedlægge kronen. Han har været formand ikke blot af navn, men af gavn. Drevet ene af kærlighed til minderne om sin gamle skole har han gennem 34 år virket i bestyrelsen, heraf som nævnt i ni som formand, og med usvækket interesse har han i disse mange år arbejdet for Roskildenser-Samfundets trivsel og lykke. Vi kan kun give ham én ting til gengæld. Det lille fattige ord tak, men det kommer fra hjertet.

Hans Rønø.

Roskildenser-Samfundets nye formand

Da jeg ifjor efterår på bestyrelsens vegne modtog meddelelse om, at direk-

tør Sprechler af helbredshensyn så sig nødsaget til at afgive formandsposten på den forestående generalforsamling, var min første tanke den: Det bliver umuligt at finde en værdig afløser! I så høj grad besad Sprechler de ydre og indre egenskaber, der skaber den ideale formand. År for år var hans autoritet steget og hans popularitet vokset. Da han for nogen tid siden begyndte at tale om, at han på grund af andet krævende arbejde og svigtende kræfter måtte bede os vælge en ny formand, nægtede vi derfor simpelthen at tage denne henstilling alvorligt. Først da Sprechler — lige inden generalforsamlingen — måtte lade sig indlægge på hospitalet, indså vi nødvendigheden heraf.

Vi blev meget hurtigt enige om, at den nye formand måtte vælges indenfor den gamle bestyrelse, fordi vi alene der-ved kunne sikre os, at traditionen i bedste forstand blev bevaret, og at kontinuiteten i arbejdet ikke blev brudt, og da vi var kommet så vidt, blev vi også hurtigt enige om, hvem vi burde vælge.

Vi valgte Hans Rønø — og mon han ikke selv var den eneste, der blev overrasket over valget. Jeg har i hvert fald indtryk af, at der både indenfor bestyrelsen og blandt samfundets aktive medlemmer herskede enighed om, at valget var rigtigt.

Men jeg vil gerne have lov til — uden iøvrigt at komme ind på nogen kritisk vurdering af den nye formands kvalifikationer — her at fremhæve tre vægtige grunde til, at jeg personlig gik stærkt ind for Rønøs kandidatur til formandsposten. Den første er, at han er bosat i Roskilde og står i mangesidig og intim kontakt med byens borgere. Dét anser jeg for at være af største betydning for Roskildenser-Samfundets fortsatte beståen og fremtidige virken. Den anden er, at han er en mand i sin bedste alder, i besiddelse af en robust vitalitet, der giver håb om, at vi kan slide længe på

ham, inden han melder pas. Den tredje — og for mig afgørende — er, at jeg gennem et mangeårigt samarbejde med Rønø — i bestyrelsen, i redaktionen af „Roars Kilde“ og i forlystelses-udvalget — har lært ham at kende som en mand, som aldrig skuffede de forventninger, der blev stillet til ham, men meget ofte overgik dem. Det tror jeg også, han vil gøre som formand, og derfor ønsker jeg ham mange og gode år „på tronen“.

— — —

... nu er vi der! Jeg lavede en spøgfuld „kongerække“ her i „Roars Kilde“, dengang Sprechler afløste Ahlefeldt. Den så sådan ud:

Valdemar den Store	1916—45
Frits den Gavmilde	1945—47
Harald Hårderåde	1947

og der er allerede adskillige, der har spurgt, med hvilket tilnavn jeg nu vil kåre den fjerde i rækken. Men jeg slap så skidt fra den sidste karakteristik, at jeg nok skal dy mig den gang. I den danske kongerække står der jo også kort og godt: *Kong Hans*, så lad det blive ved det! Tiden må afgøre, med hvilket tilnavn han bedst kan karakteriseres.

Holger Rørdam.

Lektor Skovs afskedstale til rektor Fogh

Det er faldet i min lod at henvende nogle ord til Dem i dag, da De tager afsked med vores gamle skole. Selve tanken, at De tager afsked på grund af alder, virker fuldkommen absurd. De er stadig mellem de yngste af os med hensyn til såvel legemlig som åndelig bevægelighed, og dårligt nok et gråt hår har været med til at give Dem bedaget værdighed. Jeg talte for et par dage siden med en af vore gamle elever. De stod lidt fra os, og da jeg sagde, at rektor trak sig tilbage i år, sagde han bare: „Det lyder som en vittighed.“ Men det er altså en kendsgerning.

Jeg husker en oplevelse, jeg havde for næsten ti år siden. De tog mig en dag med på en sejltur; vejret var ganske godt, men pludselig dukkede et par mærkelige tapper op forude. „Lad os se, om der er luft i dem,“ sagde De ganske roligt, tog kikkerten for øjnene, og efter at De havde konstateret luft, tør jeg nok antyde, at De ikke var mange sekunder om at få sejlene ned og ankeret ud, og det varede heller ikke mange øjeblikke, før den forfærdeligste skypumpe, jeg har oplevet, var over os. Hav og himmel stod i eet, regnen fossede ned, og båden gyngede, så jeg tænkte ved mig selv: Mon det går godt? Men De nød situationen.

På samme måde har De i grunden taget alle situationer her på skolen i de ti år. De har ikke sat pris på vindstille. Der skulle ske noget. Syntes De, stemningen var for mat, fik de straks en diskussion sat i gang, hvor man både kunne høre Deres røst og Deres latter, en diskussion, hvor paradokserne røg om ørene på os, og hvor til tider et lidt ram-saltet tungemål fik os til at tænke på Deres maritime fortid.

Med Deres eksplosive og umiddelbare temperament ville det være en umulighed, at De og vi altid kunne være enige, men jeg tror, jeg har lov til at sige, at De ikke har båret nag, når en skærmydsel var ovre. De fulgte en berømt fransk forfatters opfattelse: *la haine, c'est la colère des faibles.*

I grunden burde det have været en natur-fagsmand, der havde talt til Dem i dag. For

det første nærer De en suveræn foragt for sproglærere, der efter Deres opfattelse rangerer med skrive-lærere. — Hvorfor rektor forøvrigt har fået noget mod skrive-lærere, er ret ubegribeligt!

Dernæst ville naturfagsmanden bedre end jeg have kunnet udtale sig om, hvad De har betydet for naturfagsundervisningen her ved skolen. Jeg skal bare nævne, at jeg et år oppe på lejrskolen selv havde lejlighed til at følge Deres arbejde med eleverne ude i naturen. Den medleven og begejstring, hvormed De satte eleverne på spor ved en myretue eller ved gravehvepsehuller, var i højeste grad inciterende. Der mærkede man de store læregaver, De er i besiddelse af.

Men forudsætningen for disse rige lærer-evner er Deres store kærlighed til børn og unge mennesker. Jeg vil sige til eleverne: I har haft en god ven og fortaler i rektor. Det var altid jeres tarv, der kom først. Jeg maa ikke røbe noget fra lærermøderne, men i dagens anledning kan jeg ikke dy mig for at citere en replik fra et nyligt afholdt møde. Det drejede sig om en ret lav karakter, en elev havde fået i et fag, jeg ikke skal nævne, og under drøftelsen af den karakter løste rektor problemet salomonisk ved at sige: „Det er da nærmest en kompliment at få sådan en karakter i et sådant fag.“ I elever vil forstå, at vi nærsynede faglærere ikke altid har haft det let med at gøre vore synspunkter gældende!

Og her kommer jeg til en side ved rektor som skoleleder, der har spillet en stor rolle for os alle. De har, rektor, på en næsten ufatteligt måde gennem de mange år som skolemand undgået selv det fjerneste gran af det pedantiske. De har gennem de ti år ladet Deres lærerkollegium være løst fra pedanteriets spændetrøje. De har givet os fuld frihed indenfor vore fag, og det véd jeg, vi alle er Dem meget taknemmelige for.

Og så har vi nu set Dem stå her på talerstolen og holde Deres translokationstale for sidste gang, som altid ladet med humør og vitalitet, og også i år har de unge studenter og realister spændt lyttet til Deres ord. De

Rektor Fogh på translokationsdagen.

Alle de kvindelige studenter kvitterede for eksamensbeviset ved at overrække rektor en rød afskedsrose.

unge mænd har sagt til sig selv: hvor er rektor dog en levende og frisk mand! De unge piger har set forelsket på Dem og tænkt: hvor er rektor en køn mand! Og forældre og lærere har stille nikket og sagt til sig selv: hvor er der mange kloge og rigtige ting i det, rektor har sagt! Det må være dejligt at kunne tage afsked med en lang livsgerning som opdrager og lærer på en så smuk og værdig måde. Billedet af Dem på talerstolen som et levende symbol på den sjællandske

sommerfrodighed er der mange af os, der vil bevare i taknemmelighed.

Hver enkelt af os vil sige Dem tak for, hvad De har betydet for os, og ønske Dem og fru Fogh, Deres trofaste ledsager gennem de mange år, en lang og lykkelig tid, når De nu inden længe trækker Dem tilbage i mytologisk ophøjethed på Valhallavej! De kommer ikke til at kede Dem, dertil er de begge alt for livsnære, og Deres interesser, rektor, spænder jo lige fra lopper til Shakespeare.

Af rektor Taubers dagbøger

Ved lektor C. J. Lund.

Johan Henrik Tauber er født i Ålborg 1743. Han blev student fra sin fødebys latinske skole. Efter 1770 at være blevet magister udnævntes han 1773 til rektor i Horsens. Mens han var her, tog han i 1779 teologisk attestats for eventuelt at kunne søge gejstligt embede. 1781 forflyttedes han til rektoratet i Odense, hvor han forbliver til 1787, da han bliver rektor i Roskilde. Han trak sig tilbage 1808 og døde i Roskilde 1816.

I hans dagbogsoptegnelser findes følgende:

Fra Kantor Christopher Giessing fik jeg et Brev dateret d. 21. April af følgende Indhold.

Tit.

Aldrig havde jeg ventet fra D. Velb. — at nedlegge saadan en Skrivelse som jeg beder, De gunstig vilde optage — Aldrig havde jeg kunnet forestille mig, at nogle iblant Roeskilde Skoles Disciple under mit Embedsforretning havde villet beviise mig saa megen Spot og Forhaanelse — D. V. vilde behagelig erindre, at jeg den 9. April havde den Ære at besøge Dem, og da tillige meldede, at Etatsraadinde Neergaard paa Svenstrup forlangede over hendes Salige Mand den 17 April Sørgemusik af mig med de der-

til behøvede Sangere og Stadsmusikanten — Jeg udbad mig da D. V. Tilladelse for 4 Disciple navnlig Lentz, Leerbeck, Hansen og Wendelboe, som stedse gjøre Opvartning i Kirkemusiken medens Mørk og Lund og andre, som have Stemme, reise bort i Ferierne — D. V. tillod mig disse benævnte Disciple som jeg strax præparerede men kunde umuelig tænke til at andre uberettigede Disciple, ved at gjøre mig paa Skolen offentlig Forhaanelse vovede at prætere i Deres Chorkasse henlagt det, Etatsraadinden vilde forære de benævnte for Opvartningen — Med den saa kaldede Chorkasse forholder det sig saaledes. Før min Tid nød ingen Disciple ringeste Skilling i douceur for Liig eller Brudesang ved Huuskopulationer*): thi for Liig bliver forud efter Reglementet betalt til Skolen, enten der saa siunges eller ei, og ligesaa betales for Kopulationer i Huuset — Men da det i Aaret 1758 traf sig, at en riig mand, som i Domkirken havde sit aabne Begravelse, lod præke over sin Kone, og vilde ved Sungen have mere Stads, end sædvanlig: forestillede jeg for Rektor Schnabel, at her gaves en Leilighed at skaffe de

*) Kopulation = vielse.

tolv Chordisciple en Dusør, som siden maaskee kunde komme i Brug. Rektor var dermed meget vel fornøiet og yndede, at jeg saae hen til Disciplenes Fordele. — Saaledes har jeg faaet det i Brug, at de musikalske Disciple, som synge ved Kopulationer nu nyde en Dusør af 2 a 4 Mk til 2 a 3 Rd foruden et got Traktement, da de tilforn vare glade, naar de kun fik en Kringel og et Glas Vin, og Chordisciplene nyde nu ligeledes en Dusør naar der synges for Liig (I Dag jeg skriver dette skal en Borger begraves, ved hvis Liig jeg har skaffet de 12 Chordisciple 2 Rd) Disse Accidentzer*) deeles strax Disciplene imellem sig. Men Rektor Saxtorph som omsider erfarede, at disse Penge faldt dem igiennem Fingrene og kom dem ei til Nytte, behagede for faa Aar siden at give Ordre til Chorotarius at disse Accidentzer skulde herefter leveres Rektor, som lagde dem i en Sparebøsse og deelede dem siden til de opvartede Disciple. — Heri bestaar den saa kaldede Chorkasses Fond, som jeg stedse har havt Hensigt til at forøge, men aldrig har kunnet tænke at Skolen, som jeg har skaffet disse og flere Accidentzer vilde forhaane mig saaledes, som jeg nu i Underdanighed vil anføre: Etatsraad Neergaard skulde begraves Torsdag førend almindelig Bededag. Jeg kunde derfor ikke paa denne Dag som sædvanlig komme paa Skolen og øve Disciplene i at synge Psalmer og Litanie men begierede at Mons Saxtorph vilde Onsdagen d 16 April Klokken 2 lade dem være tilstede i sær dem jeg Løverdagen tilforn ved Psalmeøvelsen havde med Saxtorph udvalgt at synge Litaniet nemlig Lentz og Mørk og Lund, som forrige Aar havde lært det, som og Leerbeck, Hansen og Wendelboe, for om disse to behøvedes til Aftensang Litaniet.

Jeg kom da Klokken 2 og uforventet saae Skolen opfyldt med Støv og Støi. Man raabte vel overalt St. St. St. men blev dog ved at støve og støie. Endelig

*) Accidenser = biindtægter.

blev der et Stille for at opreise den overlagte Støv og Alarm mig til største Forhaanelse. Jeg saae den lille Wendelboe grædende med Haaret om Ørene og hans Haarpidsk afreven — Jeg saa Mesterlektie-Disciple, som ellers aldrig ere ved Psalmeøvelsen tilstæde, nogle vare inden Mesterlektien at høre til — Andre stode i Gangen, som Tilskuere, de Dydige som ikke vilde overvære Ondskaben vare fraværende, men andre af Mesterlektien havde, som aldrig før saaes, taget Plads i 4 Lektie, og iblandt disse vare Beck og Heinet, og denne begyndte først at tiltale mig og spørge: hvorfor skal Mørk og Lund siunge Litaniet? Kan ikke de Hvalpe, pegende paa Hansen og Wendelboe; siunge Litaniet, naar de skal siunge til Begravelset? — Og i saadan Tilspørsel stirrede Heinet paa mig med et forbitret Aasyn — Jeg gav ham Svar: Disse skal 3 og 3 alle sex øve sig i at synge Litaniet, for at kunne skifteviis om behøves siunge færdig Litaniet. Under megen Snurren og Murren spørger Heinet videre — Hvi skal den Spekhøkerknegt Wendelboe siunge til Begravelse og ikke Mørk og Lund? Jeg svarede Hr Prof Tauber efter min Begiæring har givet disse fire Tilladelse at siunge, fordi de stedse opvarte i Kirkemusiken, naar Mørk og Lund reise bort i Ferierne og komme ikke igien til Musiken, endskiønt Rektors Befaling var betimelig at komme da opstode Mørk og Lund imod mig og brugede en næsvis Mund, da disse merkede Medhold. Heinet blev ved og paa-stod, jeg skulde tage Choret at siunge til Begravelse, og hvad Disciplene fortiente skulde leveres i deres Chorkasse. Beck laae imidlertid paa Armene ved Siden af Heinet og beloe mig, som han pleiede at gjøre, da han var i 5te Lektie, naar han iblant lod sig see ved Psalmeøvelsen, da han, naar jeg under Sangen gik paa Gulvet op og ned, brølede ret som en Kalv, kuns af Foragt for mig, naar jeg vendte ham Ryggen, men naar jeg i det samme vendte mig og saae til ham laae han paa Albuerne og hiertelig beloe mig — Men jeg svarede Heinet. Ingen har

hidtil paastod at tage Deel i hvad de musikalske Disciple paa Herregaardene i Landet havde faaet ved Sørgemusiken. — Nogle iblant Chordisciplene kunne jo neppe tone en Psalme endsige gjøre Nytte i Musiken. Skolens Disciple havde jo siden 1758 mig at takke, at Chorales og Musici nyde Accidentser. Overalt dersom jeg har fornærmet eller forurettet deres Chorkasse eller nogen Discipel kan det jo meldes hos vores fælles Øvrighed, hvor jeg staaer til Ansvar. Jeg begierer nu Fred og Stilhed i min Embeds Forretning. Men jeg fant ei mindre end Stilhed hvorfor jeg sagde høit. Her er kun slet Forberedelse til Andagt for den almindelige Bededag — Jeg maa ikke finde Fred og Stilhed ved Litanien og Psalmeøvelsen, men nødes til at lade det beroe og derpaa gik jeg bort. Men — Jeg kunde ikke komme til Døren, førend en almindelig Trampen Klappen Fløiten, Skoggren geleidede mig ret som Skoleloftet skulde nedfalde — og det saa høit, at Frue Saxtorph blev i sin Stue forskrækket, og viiste største Mishag, da hun fik at viide den Handel. Da jeg gik ud holdt den lille Wendelboe sig til mig som hans Beskiermer. Men Overgaard den ryggesløseste Overgaard kom tilløbende i den yderste Skoledør, trak Wendelboe i Kiolen. Barnet skreg og holdt fast i min kiøle under ofte gientaget Raab: Wendelboe herind og saaledes slap jeg og Wendelboe, hvis Fader en fornuende Mand, sendte mig strax Bud, at han ligesom Regimentsquartermester Hirschfeldt nu har gjort, fik tage sin Søn af Skolen for at see ham befriet for vidre Ondskab — Jeg raadede ham at lade ikkun Sønnen blive indtil Rektor komme, som nok befrier ham.

Den gandske Handel berettede jeg strax for Hr Konrektor Sevel, som havde største Afskye for slig Ryggesløshed, beklagende sig at nogle Disciple i de samme Dage havde beviised ham en meget støien Forhaanelse. Ved Samtale med Hr. Conrektor Sevel frabad jeg mig herefter indtil videre at møde paa Skolen ved Psalmeøvelsen og han approberede

det. Jeg skrev derfor til Saxtorph den 19 April saaledes:

Formedelst den mig d 16 April Klokken 2 Slet af en Deel Roeskilde Skoles Disciples Selvraadighed, og under mit Embedsforretning mig ærerørige Begægnelse som vel neppe er viis nogen Skolebetient tilforn, men skulde nu (Gud giender Aarsag til Ondskaben) hendes mig, som fra 1748 har tient ved trende Skoler, som Kantor, men aldrig uden af denne Skoles Disciple er mig vederfared ringeste, endsige saa grov og strafværdig Ondskab, som denne, der alt hos mine foresatte Øvrighed er andragen vover jeg mig ikke herefter paa Skolen Løvedag og Onsdag, førend den mig saa uforkyldte Forhaanelse exemplariter vorder reciprocere*).

Jeg mærkede at Mons Saxtorph som en dydig Søn af en retsindig og uforglemmelig Fader ikke vilde overvære denne Disciplenes ondsksfulde Opførsel mod mig Kantor Giessing

Samme 19 April angreb Mørk atter Wendelboe i sin Faders Port, slog og sparkede ham og bandede D — skal tordne i Dig — og da Wendelboe raabede om Hielp, og ingen hørte det, sprang Mørk atter til ham og ilde medhandlede ham. Faderen lod sig atter frygtsom forlyde med at tage fra Skolen sit Barn, som har Lyst og Evne til at lære og Faderen Formue til at underholde ham —

Hvad mig i det øvrige angaar, da har jeg ofte mærket og daglig erfaret Disciplenes Ondskab og Foragt, fordi jeg nu og da har lastet dem deres uanstændige Opførsel i Guds Huus, deres Trampen og Løben oven og ned, ud og ind af Kirken under Tienesten, deres støien Langboldspil paa Kirkegaarden midt under Prækenen for hvilke Erindringer disse Ryggesløse har ikkun med Foragt begægned mig og den Dag i Dag end begægned mig — Naar jeg forbigaaer en Hob samlede, skoggerleer den ryggesløse Schaar ved at nævne mit Navn og naar jeg vender mig og seer paa dem,

*) reciprocere = gengælde.

kryber han dem i Ryggen af Skamfuldhed.

Men denne 16 April mig beviisede Forhaanelse er mig i sær smertefuld og under mit Embedsforretning saa forhaanende, at jeg ikke kan bære den med Tavshed. Hr Domprovst Schultz og Hr Konrektor Sevel har tilraadet mig at jeg skulde andrage den mig vederfarede Forhaanelse og Foragt. Deres Velb ville derfor tilgive, at jeg vidtløftig men sandfærdig, Ord til andet som det er passeret fremsender denne Klage og Angivelse.

Deres Retsindighed tillader at jeg i Underdanighed tilbeder mig deres formaende Haandhævelse og Forsvar — Jeg vil i eet og alt afvarde og underkaste mig deres behagelige Villie og retsindige Omdømme. Gud styrke deres Helbred! Gud velsigne Dem og fremdeles lykssaliggjøre Deres gandske Huus!!! Det ønsker af Hiertet med den ærefrygtfuldste Hengivenhed

en ærbødigst underdanig Tiener

Christopher Giessing

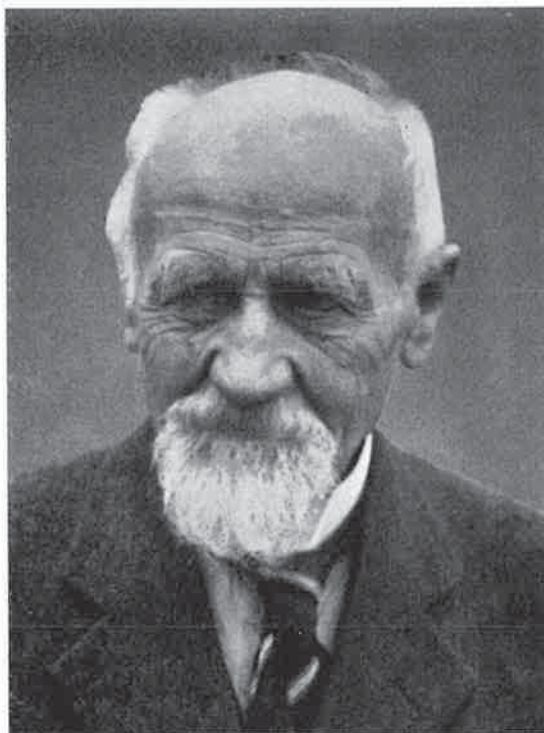
Roskildensere i Grønland

I slutningen af april måned 1956 døde magister Morten P. Porsild. Til den korte, men smukke og klare skildring af Porsilds liv og virke i Grønland, som findes i sidste nummer af Roars Kilde, vil jeg gerne føje nogle personlige erindringer om denne særprægede mand.

Jeg hører ikke til dem, der har kendt Porsild bedst eller truffet ham oftest. Men jeg har besøgt ham adskillige gange på den arktiske station i Godhavn, og en enkelt gang var han gæst i vort hjem ved kulbrudet Kutdligssat på nord-siden af Disko. Til alt held opdagede vi på et vist tidspunkt, at vi begge var roskildensere — men herom senere.

Der burde skrives en bog om den arktiske station og dens skaber og leder gennem 40 år. Der må være folk nok, som har mulighed for at gøre det, mens tid er. Jeg kan ikke tro, der vil mangle stof til en læseværdig bog, og både manden og stationen kunne fortjene det.

Da min kone og jeg som forholdsvis nygifte forlod København den første lørdag i august 1930 med den gamle rulle-skøjte "Hans Egede" — (uselig ihukommelse; skibet gik som bekendt tabt med mand og mus i et af de første krigsår på vej fra Grønland til Amerika) — var

Morten P. Porsild

der blandt passagererne en ældre, lidt undersætsig dame med faste, karakterfulde træk og gode og kloge øjne — fru Porsild fra Godhavn. I de korte og meget sjældne perioder under oprejsen, hvor vi overvandt søsygen så vidt, at vi

kunne vakle op på "Hans Egede"s overdæk, fik vi hos fru Porsild mere at vide om dagligt liv og praktisk husførelse på Grønland, end vi havde kunnet indsamle i de foregående par måneder hethjemme. Og vi fik en stående invitation til at besøge det porsildske hjem, nårsomhelst vi havde lejlighed, hvilket blev os til megen glæde og nytte i de kommende 8 år. Det siger dog sig selv, at vore ture til Godhavn, tjenstlige rejser indbefattet, ikke kunne blive alt for talrige. Det tog om sommeren 15 timer med motorbåd og om vinteren 2—3 dage med hundeslæde at komme fra kulbrudet Kutdligsat til Godhavn.

Porsild var, da vi lærte ham at kende, 58 år — en høj, kraftig, lidt ludende mand med svær benbygning og uden overflødig fedt, hvidhåret, men rask og rørig. Han holdt sig mest hjemme i disse år, optaget af at bearbejde sit rige materiale. Lange slædeture havde han opgivet, og han rejste sjældent i stationens store, søgående motorbåd. Han var ellers en habil slædekusk, der helst kørte alene, og en kyndig skipper.

Det var en fornøjelse at tale med Porsild. Hans viden var meget stor, og den indskrænkede sig ikke til hans egentlige fag, botanikken. Når han tog sig tid til at tale og diskutere med sine gæster, var det umuligt at vide, hvor samtalen ville ende. Han havde undertiden nogle bizarre idéer — syntes man — men hans humor og godmodighed var afvæbnende, og han lyttede lige så gerne, som han talte.

Jeg kender ham kun fra hans venlige side. Andre vil vide, at han også kunne være stejl og barsk, ikke mindst i forholdet til de autoriteter, som han mente at måtte være på vagt overfor. Når noget gik ham imod, kunne de venlige øjne udstråle en isblå kulde — mest det venstre, for han havde en tilbøjelighed til at knibe det højre øje til. Der knytter sig en lille historie til denne ejendommelighed.

Det hændte sig, at jeg uformodet kom til at overvære, at Porsild fik overrakt

en forsinket gave til sin 60-års fødselsdag, et stort portræt, som han tålmodigt havde siddet for. Den ædle giver var en dansk kolonifælle, en stationsleder, som havde malerkunsten som hobby. Portrættet var rørende i sin bastante lighed med originalen, men det var totalt blotet for kunstnerisk værdi, og det kunne vanskeligt roses med oprigtighed. Porsild klarede situationen med megen finhed og takt. Han så længe og opmærksomt på billedet, smilede mer og mer og sagde så med en hjertelig latter:

"Jeg ser, De har ydet mit onde øje fuld retfærdighed!"

I det porsildske hus gik husholdningen efter en snor. Det gjorde for den sags skyld også andre ting, bortset måske fra Porsilds videnskabelige sysler, som, så vidt jeg ved, foregik nårsomhelst det passede ham og fortrinsvis om natten. Husets gæster, både private og betalende, lærte hurtigt, at spisetiderne skulle overholdes. Det var ikke noget sjældent syn at se folk i hastig gang fra kolonien ud til den arktiske station — ca. 1,5 km — for at nå frem til tiden; ellers var det bedre at blive borte.

Kosten var god og solid, gammeldags i ordets bedste betydning. Der blev gjort udstrakt brug af landets egne, storartede næringsmidler, fisk, fuglevildt og sælkød — og som i alle andre dansk-grønlandske hjem var der altid hjemmebrygget øl. Alle, der har besøgt den arktiske station, vil desuden huske, at der ufravigeligt til kaffen blev serveret et glas koldt vand, frisk fra Røde Elv. Der var ikke noget, der hed sygdom på den arktiske station, og Porsild mente, det var vandets skyld.

Det var under et af mine seneste besøg i Godhavn, at jeg en aften, lige som kaffen var skænket, ganske tilfældigt kom til at nævne Roskilde Katedralskole.

"Er De roskildenser?" sagde Porsild og rejste sig brat. "Kom — vi går ind til mig." Og uden et ord til det øvrige selskab styrede han os, hver med sin kaffekop i hånden, gennem de mørke laboratorier ind til sit studereværelse,

hvor jeg blev placeret i en lænestol under en stor petroleumslampe. Selv foretrak Porsild det meste af tiden at vandre op og ned ad gulvet i et par magelige sælskindstøfler.

Og så talte vi Roskilde Katedralskole, til olien var brændt ned i lampen, og dagen begyndt at lysne udenfor. Røgen fra vore piber lå tæt i den varme stue, hvor kakkelovnen et par gange i nattens løb blev fodret med gode grønlandske kul fra udstedet Skansen. Men for os to roskildensere var det, som vi hørte bølgebrændet syde i skolestuernes gamle ovne og mærkede lugten af kridt og svamp og den muldne ånde fra sprækkerne i gulvet efter den årlige sommerferievask.

Jeg kunne berette om skolens ombygning og udvidelse, men mest dvælede vi ved gamle dage. Een lærer havde vi, trods de 26 år, der skilte os i alder, haft til fælles, og hvem anden kunne det være end Schoustrup, der — som Porsild sagde — som ung elegantier var kommet til

skolen omtrent samtidig med, at Porsild blev optaget i gymnasiet.

Jeg spurgte Porsild, hvordan det var gået til, at han som sønderjyde var kommet til at gå i skole i Roskilde, og her er hans forklaring:

”Jeg mistede begge mine forældre allerede som dreng og voksede op hos en onkel. Indtil jeg blev atten år, prøvede jeg lidt af hvert, mest på landet. Så døde min onkel og efterlod mig nogle penge — nok til, at jeg kunne klare mig, til jeg blev student og et stykke tid til. Ja — og så tog jeg så at sige oplysning på alle landets statsskoler, og jeg kom til det resultat, at Roskilde ville passe mig bedst. Jeg blev optaget på skolen og flyttede ind på Højskolehjemmet, hvor jeg forresten lærte min kone at kende.

— Det er egentlig ikke nogen dårlig idé at vælge sin egen skole. Og det er måske heller ikke noget dårligt skudsmål for en skole — at blive valgt af en mand som Porsild. *Hans Ejrnæs.*

Lidt om en ny bog og dens forfatter

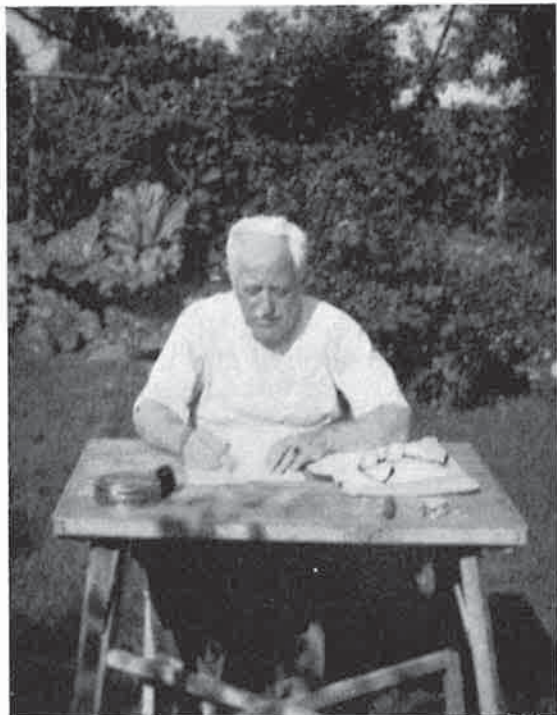
En tidligere rektor i Roskilde udtalte engang sin undren over, at der ikke var udgået flere betydelige personligheder fra katedralskolen, end tilfældet var. Nu er det jo i høj grad en skønsag, hvad man forstår ved „betydelige personligheder“. Jeg tvivler for så vidt ikke om, at man ved at gennemgå navnene på skolens dimittender fra f. eks. de sidste 50 år ville komme til et andet resultat. Men indrømmes skal det, at Roskilde Katedralskole ikke har fostret mange udøvende kunstnere af betydeligt format. Dog måske flere, end størsteparten af os er klar over.

Det kom jeg til at tænke på forleden, da en gammel skolekammerat sendte mig sin lige udkomne bog. Og mens jeg læste bogen, fik jeg lyst til at fortælle

Roskildenser-Samfundets medlemmer lidt om den og dens forfatter.

— — —

Vi lærte hinanden at kende, da jeg i efteråret 1909 kom ind i første gymnasieklasse. Han var en af dem, man ikke kunne undgå at lægge mærke til. En tæt og bred skikkelse med et tungt hoved, en følsom mund og et par lyse øjne, der ofte var fjerne i blikket. Som regel optraadte han i et jægeragtigt antræk. Han hørte tydeligt nok mere til ude i naturen end i en skolestue. Og hans tale havde det brede midtsjællandske tonefald. Han stammede da også ude fra Tølløse-kanten, hvor hans fader var herregårdsskytte. Men selvom der var noget landligt over hans fremtoning og hang ligesom en tæt

Antonius Nielsen

af skov og vildt ved ham, faldt han godt nok til i latinskolen og provinsbyen.

Han var stærkt litterært interesseret og et stort stykke af en bohème, rap i replikken og hvas i sit vid. Nogen drømmer var han ikke — troede vi da. Først da jeg blev redaktør af „Pallas“, opdagede jeg, at han skrev digte, tilmed fortræffelige digte, der havde deres umiskendelige personlige tone, selvom de naturligvis var påvirket af de lyrikens stormestre, vi dengang sværmede for. Nå, han kunne også skrive en forsoren vise eller en kvik dialog, var en habil skuespiller og stablede engang en hel revy på benene i klubben „Hroar“. Der var store muligheder i den unge mand, det var vi alle klare over. Blot anede hverken vi eller han selv, hvad de kunne udvikles til.

Jeg blev student et år før han, men da jeg „spildte“ et år på at forsøge mig som provinsjournalist, kom vi alligevel samtidig i gang med det samme studium og fornyede derved kammeratskabet. Vi var en lille klike af litteratur- og kunstinteresserede unge mennesker (til dels

Roskilde-studenter), der holdt sammen og jævnligt mødtes til nattelange diskussioner om de store problemer i kunsten og livet, og i den åndelige „rugevarme“, der her udvikledes, var han det første æg, der sprak. Til verden kom en debutbog, der fik en meget fin modtagelse og vakte store forventninger. „Et Aar“, hed den, og forfatterens navn var Anton Nielsen. (Senere kaldte han sig Antonius for ikke at blive forvekslet med et par andre skribenter, der hed det samme.)

„Et Aar“ skildrede årstidernes vekslen i naturen, oplevet af to unge mennesker, jægeren og hans pige, og det, der først og fremmest særprægede denne skildring, var de udtryk den gav for forfatterens dybe samhørsfølelse med alt, hvad der lever og gror. Det var denne intense livsfølelse, der betog læseren og gjorde bogen til en oplevelse — selv for den, der ikke var i stand til at konstatere, hvor intimt et kendskab til naturen forfatteren havde, og hvor ægte hvert lille træk i hans beretninger var. Sproget kunne undertiden virke lidt staccato. Formen bar spor af, at forfatteren arbejdede tungt med stoffet. Nogen litterær „hurtigmaler“ er han aldrig blevet. Tit former han kun en enkelt sætning på den tid, det tager os andre at rable en hel side ned. Men for hver ny bog er sproget blevet naturligere og klarere, formen mere fast og sikker. Mange af hans naturskildringer har prosadigtets sluttede og helstøbte form.

Vor ven Antonius var ikke så heldigt stillet, at han — som han selv drastisk udtrykte det — bare behøvede at „sætte sig ned paa sin røv og så digte“. Han måtte gennemføre sit studium, og da det var lykkedes ham at få den statsvidenskabelige eksamen (som jeg og andre af studiekammeraterne aldrig fik!), søgte han ind i skattevæsenet, hvor han nu er fuldmægtig. Ganske naturligt har der derfor ofte været lidt længe mellem hans publikationer. „Et Aar“ udkom i 1919, „Kongevejen“ i 1923, „De store Dage“

i 1926. Så er der lange spring til „Jagtglæde“ i 1938 og „Lykke, Historien om en Hund“ i 1946. I 1951 udsendte han „Fra Dyrenes Verden“ og i 1955 „Mange Sind“, hvortil slutter sig den lige udkomne bog.

I forordet til „Mange Sind“ skriver Frank Jæger bl. a.:

„Antonius Niensens erfaringer og oplevelser er i stand til at gøre én brandgul af misundelse. Han véd noget, han kan fortælle om det, han kan skrive sit modersmål. Og er denne Antonius Nielsen virkelig skattefuldmægtig, så har han leveret bevis for, at han også er en skæg-løs vildmand, som skal jages fra sin kontorstol ud i skovene for snart at komme igen og fortælle os mere.“

Lignende udtalelser har jeg tidligere hørt af Thorkild Gravlund og Harry Søiberg, der begge satte Antonius Niensens forfatterskab højt. Men jeg tror egentlig ikke de har ret. Alle hans bøger er hovedsageligt blevet til på grundlag af barndoms- og ungdomsoplevelser. I de unge år har han samlet et udtømmeligt fond af naturiagttagelser og sanseindtryk; der er ingen fare for, at han skal løbe tør for stof. Det viser sig tilmed, at jo længere han tidsmæssigt får sine

oplevelser på afstand, des klarere står erindringsbillederne for ham, des fastere formår han at komponere dem sammen til en kunstnerisk helhed.

Det viser ikke mindst hans sidste bog „Marker, Skove og Vildt“. Titlen lyder meget saglig, og bogen er saglig. Men tro endelig ikke, den kun kan læses af forstmænd og jægere. Alle naturelskere vil fryde sig over den, ja, selv udprægede bymennesker, der aldrig har travet ud over en dugvåd roemark med bøssen under armen og hunden i søg foran sig, vil gribes af spænding gennem dens levende og fint fornemmende skildringer og derved opleve naturen — og livet — på en ny og stærkere måde.

Jeg synes, vi roskildensere har lov til at være stolte af, at en så betydelig og særpræget skribent som Antonius Nielsen er udgået fra vor gamle skole. Vi kan i hvert fald ikke være bekendt ikke at vide, at han er det. Og — „jeg havde nær sagt“: Vi kan heller ikke være bekendt ikke at kende hans bøger. Ja — nu er det sagt! Og jeg står ved det! Vi snyder os selv ved ikke at læse dem.

Holger Rørdam.

Arhning og Møller går af

Ved skolens translokation i hotel „Roar“s store sal var der en ting, som vi gamle elever, der var tilstede, var kede af: vi skulle ikke opleve dr. Arhning holde sin afskedstale i den hyggelige skolegård med det smukke lindetræ, men derimod i dette kolde og intetsigende, store rum. Det var en skuffelse for mange — uden tvivl også for dr. Arhning selv.

Når man tænker tilbage på sin skoletid, tænker man uvilkårligt også på dr.

Arhning — i den grad føles han knyttet til skolebygningen og den vældige bygning overfor.

Man ser ham komme hastigt ilende med lange skridt over skolegården med en stabel bøger under armen, måske brat standse op for at se på de støjende mellemkolebørn, så igen ile videre med foroverbøjet hoved og med om muligt længere skridt end før.

Sent glemmer man den oplevelse, det var, at gå i domkirken med dr. Arhning.

Kort før en latintimes begyndelse kunne han pludselig stikke hovedet ind i klasseværelset: „Har I lyst til at se domkirken?“ Et jubelskrig besvarede hans spørgsmål. „Så kom!“ Et halvt minut senere befandt man sig i det store kirkerum og nød den ivrige og morsomme fortællers glæde ved at fortælle.

Dr. Arhning har betegnet sig selv som værende et gammel stykke inventar på skolen.

Et meget *værdifuldt* stykke inventar, hvis endelig det ord skal bruges, føjer hans gamle elever til.

Mellemskoletiden er vel for de fleste

ikke så rig på minder som tiden i gymnasiet. Der er dog enkelte ting, man mindes med glæde.

En af dem er arkitekt Møllers timer i tegning.

Selv for dem, der ikke havde naturlige anlæg for dette fag, var der rige muligheder for at få nogle morsomme og hyggelige timer med denne dygtige tegnelærer.

Arkitekt Møller takkede i sin afskedstale for den tid, han havde haft med sine elever. Jeg er overbevist om, at det er *eleverne*, som må takke *ham*, og det gøres bedst på dette sted.

Gammel elev.

TRANSLOKATIONEN

Desværre var vejret den 22. juni så upålideligt, at man havde været nødsaget til at flytte translokationen til hotel „Roar“s store sal. Ingen kunne om morgenen vide, at solen alligevel ville bryde frem og kaste fest og glans over dagen.

Selvom man ikke som sædvanlig kunne være i den traditionsrige skolegård, fik højtideligheden alligevel det rette festlige præg. Der var en egen stemning over translokationen, idet det var den sidste, rektor Fogh ledede.

Salen var fyldt med forældre, søskende og venner, omkring 6—700 mennesker, som alle rejste sig, da studenterne og realisterne kom ind i salen. Der var i år 93 studenter, hvilket er det hidtil største hold i skolens historie. De mange rød-hvide huer lyste festligt op, og alle de hvidklædte studiner bar hver en langstillet, mørkerød rose i hånden. De unge tog plads på salens forreste bænke, og højtideligheden kunne begynde.

Først sang man den traditionelle „Kundskabs fader, visdoms væld“, hvorefter rektor Fogh tog ordet. Rektor talte ud fra Montaigne og sagde bl. a.: Jeg

skal give jer et lillebitte glimt af den levende mand gennem et meget lille citat. Han sagde en gang: „Som ung studerede jeg af forfængelighed, senere en smule for at blive klogere, nu for at more mig, aldrig for vinding“.

Hvorfor har I studeret hidtil? Og hvorfor vil I studere i fremtiden?

Jeg er egentlig bange for, at der ikke er nogen af jer, der nogensinde har studeret nogetsomhelst, og hvad værre er, jeg er bange for, at der er en hel del af jer, som aldrig kommer til det.

Det, I har bestilt her i skolen, er, at I er blevet undervist, og at nogen af jer også har lært noget, og hvor storartet det så er, så tror jeg ikke, at det hører ind under, hvad Montaigne i dette citat indbefatter under at studere. I hvert fald hører det ind under det, som man gør af ærgærrighed eller for vinding skyld, som Montaigne siger.

Det er det, som vi, der gerne vil stå i et bedre lys end Vorherres, siger, at vi gør af pligt.

Det kunne jo måske også være, at jeres motiv har været at blive klogere, men det tror jeg ikke rigtig på. Og hvis nogen af

jer siger, at I har været med til det her, fordi det morede jer. Vel! Så tror jeg det, omend med lidt skepsis i baggrunden.

Rektor Fogh talte videre om de kundskaber, man får i skolen, og sluttede med at sige til de unge dimittender:

Når jeg nu idag på jeres gamle skoles vegne skal dimittere jer, skal jeg give jer det ønske med på vejen, at I en gang må opleve de glæder, som jeg her må nøjes med at fortælle jer om og forsikre, at de eksisterer, og love jer, at I kan møde dem, hvis I vil, men som jeg altså ikke kan beskrive for jer.

Rektor overrakte derefter eksamensbeviserne til alle dimittenderne. Hver gang en studine modtog sit dokument, overrakte hun samtidig sin rose til rektor, som tilsidst havde en vældig buket stående foran sig på talerstolen. Det var de unges hilsen til deres afgående rektor. En af de unge studiner, *Marie Stigsgaard Andersen*, trådte op på talerstolen og bragte skolen, dens rektor og lærere sin og kammeraternes tak. Hun sluttede med at overrække rektor en gave, nemlig en samling grammofonplader med Händels oratorium „Messias“.

Senere tog student *Knud Erik Borup*

også ordet for at takke skolen og dens lærere. Det er, sagde han, ikke uden vemod, at vi i dag tager afsked med den gamle skole, hvor der har hersket et så godt kammeratskab. Vi har kun taknemmelighed at give udtryk for.

Derefter tog rektor *Fogh* atter ordet. Jeg må nu, sagde han, til at dimittere tre af skolens lærere, nemlig arkitekt *Møller*, dr. phil. *Arhning* og mig selv. Arkitekt *Møller* er amatør på skolen, men det er et spørgsmål, om det ikke var sundt, hvis vi alle var det. Arkitekt *Møller* har undervist, fordi han kunne lide børnene, og de kunne lide ham, og det samme kunne alle vi på lærerværelset. Men det har også været en lykke for skolen at have en lærer som dr. *Arhning*. Rektor hyldede ham som den store humanist, der helt havde sine egne meninger. Tilsidst talte rektor om sin egen tid på skolen og sluttede med en tak til lærerne, pedel *Døssing* og forældrene.

Både arkitekt *Møller* og dr. *Arhning* talte til forsamlingen og tog afsked med deres gamle skole, og tilsidst talte lektor *Skov* for rektor *Fogh*. (se side 6).

Til slut sang man „Hvor Isefjordens bølger“, hvorefter skoleåret definitivt var forbi for denne gang.

Juleafslutning i Domkirken

I de sidste tre år har juleafslutningen på vor gamle skole fundet sted i domkirken. Det er en så sjælden og tillige glædelig udvikling, der her er sket, at det nok er værd at ofre et par ord på.

Har man hørt om andre skoler, hvor sligt finder sted? Nej, det er et bemærkelsesværdigt fremstød, man har foretaget for at genoplive den fuldstændig hensygnende kontakt mellem kirke og skole. Dog må det indrømmes, at det lige så meget, for ikke at sige mere, er af rent praktiske og nødvendige årsager, at denne ændring har fundet sted.

Pladsmangelen er det store problem. Der er nu over 500 elever på skolen, og den er oprindelig kun beregnet til ca. 300. Til daglig kan det lige gå, men ved lejligheder som f. eks. denne, hvor alle klasser skal have plads på samme tid, er det meget vanskeligt at få alle anbragt.

Men så var der jo domkirken; hvad var mere nærliggende end at flytte hele skolen for en stund?

Vi havde ellers allerede dannet de sædvanlige komitéer og var gået i gang med forberedelserne til vores lille klassejul, som vi plejede, da vi fik besked om, at det kunne vi godt indstille, eftersom hele skolen skulle i domkirken i stedet for. Det var en stor skuffelse, dog blandet med lettelse hos komitémedlemmerne.

Det var med en vis skepsis, vi trådte ind ad kirkedøren, men da vi igen var ude i det fri, var de bange anelser erstattet med den helt rigtige julestemning. Det var slet ikke så kedeligt og langtrukket, som vi havde forestillet os:

Vi mødte den dag kl. 9, og efter en halv time i klasseværelserne, hvor lærerne stod for den smule underholdning, der var tid til, gik vi klassevis over i domkirken, som i dagens anledning var prydet med to store juletræer med lys. Der blev sunget salmer, som af lutter benovelse hos de udøvende gik temmeligt tyst for sig. Mellemskolens pigechor og gymnasiekoret sang kantater og julesalmer,

Mellemskolekoret synger ved juleafslutningen i domkirken

fortræffeligt arrangeret og ledet af lektor Haabr, og pastor Klarholt, som samtidig er lærer ved skolen, talte ud fra juleevangeliet. Så stod rektor Fogh op og uddelte stipendier, og efter endnu en salme og rektors: „Tak, fordi vi måtte være i kirken og så glædelig jul allesammen“, myldrede vi ud af kirken og ind i juleferien.

Højtideligheden varede kun en times tid, og det var en time fuld af succes. Det var dog et eksperiment, men skolen skilte sig godt fra det. Det var en tilpas sammensætning af juleafslutning og gudstjeneste, og at det ikke blev for højtideligt, sørgede rektor

for med sine djærve ord og dejlig uformelle facon.

Nu har dette altså stået på i tre år, og her ved rektor Foghs afgang kan det samtidig stå som et smukt eksempel på hans initiativ, og det morsomme er, at på trods af hans foragt for traditioner er juleafslutning i domkirken ved at blive en tradition og ikke en af de ringeste.

For rektor Tolderlund-Hansen må det have været en glæde at erfare og et godt grundlag for en endnu nærmere tilknytning til domkirken.

Claus Rønø, r. 1955.

40 skoleægteskaber

Ved gennemgang af foreningens kartotek har fru Werner, vores æresmedlem og bestyrelsens store støtte, fundet ud af, at der blandt medlemmerne findes ikke mindre end 40 ægteskaber mellem gamle skolekammerater. Vi bringer her navnene på dem alle.

Professor L. Hammerich	s. 1910	Forvalter Ernst Schelhase	r. 1928
Clara Hammerich, f. Flensborg	s. 1911	Tove Schelhase, f. Okholm	r. 1928
Tømremester Harald Weber	u. 1902	Orlogskaptajn J. B. Bonnek	s. 1926
Kitty Weber, f. Nielsen	s. 1910	Irmelin Bonnek, f. Løvengreen	s. 1933
Fuldm. Erik Wester Nielsen	u. 1912	Arkitekt Palle Jacobsen	r. 1929
Lillian Wester Nielsen, f. Ogilvie	u. 1920	Annelise Jacobsen, f. Holst	r. 1938
Landsretss. Carl Skou	r. 1908	Tandlæge Poul Nielsen	s. 1923
Dommer Gerda Buch	s. 1922	Lizzie Nielsen, f. Flensborg	s. 1930
Proprietær K. Smedegaard	u. 1908	Oluf Martensen-Larsen	s. 1931
Agnes Smedegaard	lektor	Else Martensen-Larsen, f. Paludan-Müller	s. 1931
Lektor H. G. Hansen	s. 1910	Overdyrlæge Poul Oxhøj	s. 1932
Sigrid Hansen, f. Clausen	r. 1912	Else Oxhøj, f. Johannsen	s. 1931
Direktør Carl Kiellerup	s. 1922	Installatør Knud Svarre Nielsen	r. 1932
Hedda Kiellerup, f. Ritzau	s. 1923	Inga Svarre Nielsen, f. Brixen	r. 1938
Landsretss. Esben Johannsen	s. 1922	Tandlæge Frode Friberg Nielsen	s. 1930
Ingrid Johannsen, f. Edsberg	u. 1922	Gerda Friberg Nielsen, f. Tønder-Jensen	s. 1938
Landsretss. Børge Svarre Nielsen	s. 1925	Adjunkt Frits Nielsen	s. 1935
Else Svarre Nielsen, f. Heerfordt	s. 1928	Edle Nielsen, f. Broe	s. 1937
		Landinspektør Erik Thorsen	s. 1935
		Ellen Thorsen, f. Hansen	s. 1935
		Tandlæge Henry Otto	s. 1935
		Bodil Otto, f. Albrechtsen	s. 1936

Læge Robert Enig	s. 1935
Agnete Enig, f. Hald	s. 1937
Cand. pharm W. Dybdahl Jensen	s. 1936
Tove Dybdahl Jensen, f. Petersen	r. 1937
Prokurist Mogens Guhle	s. 1933
Ingrid Guhle, f. Løkkegaard	lektor
Dyrlæge Grønholdt Pedersen	s. 1934
Margrethe Grønholdt Pedersen, f. Sørensen	s. 1933
Ingeniør Helge Christiansen	u. 1934
Musse Christiansen, f. Lyhne	r. 1934
Skovrider Ole Mahrt Olsen	s. 1934
Lise Mahrt Olsen, f. Brusendorff	r. 1937
Bogholder Uffe Petersen	s. 1937
Birgit Petersen, f. Jacobsen	u. 1938
Landsretss. Leif Lauritsen	s. 1936
Inge Lauritsen, f. Nielsen	s. 1944
Sognepræst Ove Bruun Jørgensen	s. 1942
Lizzie Bruun Jørgensen, f. Møller	s. 1941
Løjtnant Jørgen Asger Jensen	r. 1942
Jytte Jensen, f. Nielsen	s. 1945
Dyrlæge Jørgen Mørk Andersen	s. 1943
Lillian Mørk Andersen, f. Hansen	s. 1945
Landsretss. Svend O. Hansen	s. 1943
Jytte Hansen, f. Nors	s. 1944
Rutebilejer Knud Alex Jensen	r. 1942
Jytte Jensen, f. Hansen	s. 1948
Arkitekt Ole Johannessen	s. 1942
Ilsa Johannessen, f. Tuxen	s. 1942
Ingeniør Ebbe Volmer Nielsen	r. 1942
Agnete Volmer Nielsen, f. Schou	r. 1944
Arkitekt Hans A. Christiansen	s. 1943
Grethe Christiansen, f. Guhle	s. 1943
Læge Jørgen Værbak	s. 1947
Anni Værbak, f. Nees	r. 1951
Repræsentant Ivan Ilsøe	s. 1947
Kirsten Ilsøe, f. Germuth	s. 1947
Cand. pharm. Martin Døcker	s. 1949
Gerda Døcker, f. Rasmussen	s. 1949
Civilingeniør Knud Valbjørn	s. 1951
Birgit Valbjørn, f. Andreasen	s. 1952
Tandlæge Niels Jørgen Larsen	s. 1949
Else Boye Larsen, f. Andersen	s. 1955

To nye bestyrelsesmedlemmer

Atter i år har bestyrelsen fået to nye medlemmer. Da det har stor betydning for foreningen at have en lærer med i bestyrelsen, henvendte man sig til lektor *Johannsen*, som beredvilligt trådte til. Lektor *Johannsen* kom til skolen i 1931 og er i dag foruden lektor også inspektør. Ellers turde præsentation vist være temmelig overflødig, for hvem kender ikke „Jofar“? Man kender ham fra det daglige arbejde på skolen, hvor han er en afholdt lærer, men man kender ham også som den lærer, der rejser på både vinter- og sommerferier med eleverne. Han kender alle skolens elever, og Roskildenser-Samfundet vil i ham have en storartet kontaktmand.

Bestyrelsesmedlem nr. to er landsretssagfører *Børge Svarre-Nielsen*, som er student fra 1925. Han er måske ikke kendt af skolens nuværende elever, men til gengæld fra talrige generalforsamlinger, hvor han har taget levende del i foreningens anliggender. Bestyrelsen er glad for at få et medlem, som altid har været interesseret i, hvad der foregår, og tillige har været en flittig gæst ved festerne.

»Det sku' vær' så godt« - og det blev det!

Roskildenser-Samfundets teateraften på „Prinsen“ i Roskilde fik i år et strålende og tiltrængt utraditionelt forløb.

I adskillige år har den samme trofaste instruktør måttet herse med den samme lille stab af aktører i ugerne før vore teateraftener, og det var derfor i år et dejligt friskt pust at få lejlighed til at se *kommende* medlemmer boltre sig på scenen.

Ved rektor Foghs velvillighed fik katedralskolens elever lov til at opføre årets skolekomedie for os, og det var både en stor og anstrengende opgave, man havde kastet sig ud i, nemlig Kjeld Abells „Melodien, der blev væk“.

„Melodien“ har 18 billeder og 24 medvirkende og kræver en utrolig masse rekvisitter, men det havde absolut ikke afskrækket aktørerne, der med tempo,

spilleglæde og humør straks fængslede tilskuerne i den fyldte sal.

For de fleste af de tilstedeværende har det vel været en sær fornemmelse inden forestillingen at tænke på Kjeld Abell som „skolekomedieforfatter“, for det er jo ikke så mange år siden, synes man da, at „Melodien“ var revolutionær i dansk dramatik — og ligeså sært har det vel været for mange efter få minutters forløb at måtte erkende, at dette revolutionære stykkes virkemidler i dag forekommer håbløst forældede:

Tænk, at det så sent som i 30'erne var nødvendigt at lokke „skruenøglens romantik“ ned med alfer, masker og ugebladsheltes forlorenhed!

Stykkets hovedperson, flipproletaren Larsen, går vel nok ligeså lyslevende rundt i dag som dengang, men Larsen

Familien Larsen med svigerforældre i den morsomme dagligstuedekoration

var i 30'erne i samfundets øjne en honnet figur med en eftertragtelssværdig position på bekostning af „melodien“ — i dag er der ingen, der drømmer om at misunde ham positionen, og „melodien“ finder han vel ligeså vanskeligt som dengang — HK's indsats ufortalt!

Og arbejderen, der dengang efter sigende ejede „melodien“, har han ikke byttet den væk for fagforeningsprotektionisme og afbetalingssystemets velsigelser?

Men hvor er „melodien“ så blevet af? Ja, skal man tro Kjeld Abell i dag, så mener han da gudskelov, at den stadig smutter rundt allevegne, endda uden at være reserveret en særklasse sådan som i 30'erne. Til trods for den lidt beskårne form, „Melodien“ spillede i i Roskilde, blev man i høj grad grebet af historien om familien Larsen, og det skyldtes ikke mindst *Agnete Schiøler*, der som Edith så intuitivt rigtigt kæmpede for at gen-

finde „melodien“ til sin Larsen, hvis rolle blev spillet med ægte indlevelsesevne af *Villy Birkegaard Jensen*.

Ediths forældre, *Ragnbild Hege Larsen* og *John Johannesen*, viste på både rørende og humoristisk måde den ældre generations evne til at forkludre tingene for de unge.

Omkring de fire hovedpersoner spillede en række dygtige og kvikke elever, som hver især i høj grad var medvirkende til aftenens succes.

Forestillingen vakte stort og velfortjent bifald, og de mange storartede præstationer lover godt for kommende teateraftener i Roskildenser-Samfundet.

En del svenske gymnasiaster, som netop var på besøg hos katedralskolens elever, overværede forestillingen og deltog i ballet bagefter. Det var som sædvanlig hyggeligt og fornøjeligt og varede til hen på de små timer.

Grete og Birthe.

*Villy Birkegaard Jensen
og Agnete Schiøler
som Larsen og hans kone*

Generalforsamlingen

Onsdag d. 7. november holdt Roskildenser-Samfundet sin årlige generalforsamling i Studenterforeningen i København.

Mødet begyndte med, at næstformanden, *Holger Rørdam*, meddelte, at *Sprechler* desværre ikke kunne være til stede på grund af sygdom.

Revisor *Martin Nielsen* blev valgt til dirigent, og efter at have konstateret, at generalforsamlingen var rettidig indkaldt, gav han ordet til *Rørdam*, som i formandens sted aflagde beretning.

Først mindedes man de medlemmer, der var gået bort i årets løb. Det var: Overlæge *G. V. Borries* (st. 1904), direktør *Oscar Frederiksen* (r. 1901), underdirektør *J. M. Due Jensen* (st. 1907), grosserer *P. A. Schram* (r. 1898), læge *Emil Frederiksen* (st. 1899), og dommer *Ove Krarup* (st. 1890).

I. *Beretningen*. Der var i årets løb holdt tre sammenkomster, generalforsamlingen i København i november, forårsfesten med komedie i Roskilde og jubilar- og rusfesten på translokationsdagen i Roskilde. Ved jubilarfesten havde man for første gang indført, at 25 års jubilarene betalte deres middag selv, som de gør det i andre skoleforeninger. Grunden hertil var, at dimittendernes antal øges fra år til år, således at foreningens budget ikke kan holde til omkostningerne.

Medlemstallet var steget fra 1111 til 1132.

To af foreningens æresmedlemmer var i årets løb fyldt firs år, nemlig redaktør, cand. mag. *Poul Engelstoft* og rektor *Lauritsen*. Bestyrelsen havde sendt dem begge en hilsen fra foreningen.

Beretningen godkendtes enstemmigt.

II. Regnskabet, som findes andetsteds i bladet, forelagdes af kassereren *Poul Hansen* og godkendtes ligeledes enstemmigt.

III. *Rørdam* redegjorde derefter for lånesagerne. Der var i årets løb givet to lån på ialt 3000 kr. til en stud. polyt. og en stud. med. Der var ansøgninger inde fra flere 1. års studerende, men disse sager var endnu ikke færdigbehandlede.

Martin Nielsen tog ordet og sagde bl. a., at han syntes, at lånene var en af de værdifuldeste ting i Roskildenser-Samfundet. Det var opmuntrende at se, at lånefonden stadig udvikler sig, og han håbede, at fonden altid vil være så stor, at der fremdeles kan gives lån til de unge.

Svarre Nielsen spurgte, om det er en betingelse at være medlem af foreningen for at få lån. *Martin Nielsen* svarede, at man på foranledning af rektor Fogh var begyndt at give lån til 1. års studerende allerede for to år siden. *Rørdam* fortalte, at alle dimittender får „Roars Kilde“, hvori lånene omtales. Det forlanges ikke, at en låntager er medlem, men det er kotume, at man melder sig ind. Han mente iøvrigt, at der i skolebladet „Quid Novi“ burde stå noget om Roskildenser-Samfundets lånefond, således at de unge allerede medens de går på skolen får kendskab til, hvilke studielån de kan opnå.

Bestyrelsen lovede at tage sagen op på et bestyrelsesmøde.

IV. Derefter forelagde næstformanden en ændring til vedtægternes § 7 b, som gik ud på at skaffe flere midler til udgivelsen af skolens historie. Det blev foreslået, at ordene „årlige medlemsbidrag udover de fastsatte minima, fremtidige livsvarige medlemmers kontingenter“ samt „og grundfonden“ udgår. Som nyt punkt d tilføjes: til fonden vedr. udgivelsen af skolens historie: årlige medlemsbidrag udover de fastsatte minima, fremtidige livsvarige medlemmers kontingenter og renter af grundfonden.

Ingeniør *Smitb* anbefalede ændringen, da det har stor betydning at få skrevet skolens historie. Han havde indtryk af, at man regnede med understøttelser også andre steder fra, men foreningen bør selv have en grundfond.

V. Derefter var der valg til bestyrelsen.

Rørdam meddelte, at *Sprechler* allerede i september trods bestyrelsens indtrængende henvendelse om at blive fastholdt at ville trække sig tilbage af helbredshensyn. Nebe-long ønskede ligeledes at fratræde på grund af arbejde. Der skulle saaledes foruden om-

valgene vælges to nye medlemmer til bestyrelsen. Lektor Johannsen og landsretssagfører Svarre Nielsen blev foreslået af bestyrelsen, og Birthe Juul blev foreslået af forsamlingen. Ved en skriftlig afstemning blev Johannsen og Svarre Nielsen valgt.

Mens stemmesedlerne blev talt sammen, talte *Martin Nielsen*. Han beklagede dybt, at Sprechler trak sig tilbage efter 12 år som formand og rettede en tak til ham for arbejdet gennem de mange år.

Paa omvalg var Holger Rørdam, Kirsten Freil og Karen Andersen-Rosendal, der alle genvalgtes. Bankfuldmægtig Poul Mortensen genvalgtes til revisor, og i stedet for Svarre Nielsen, som var den anden revisor, valgtes landsretssagfører Esben Johannsen.

Under eventuelt talte *Rønø* om foreningens 40 års jubilæum og foreslog i den anledning, at Rørdam, som har været med lige fra starten, blev udnævnt til æresmedlem. Forslaget blev modtaget med stor begejstring af forsamlingen.

Svarre Nielsen tog ordet og takkede for valget til bestyrelsen. Samtidig talte han for den afgæede formand, som foreningen vil komme til at savne uhyre meget. Vi kan alle være enige om, sagde han, at når Sprechler med sit feltherreblik så ud over forsamlingen, følte man, at man havde en formand, som var noget nær idealet. Han var ubestikkelig og udførte alt minutiøst, selv de små ting. Man er klar over, at det er nødvendigheden, der får ham til at trække sig tilbage, men han vil blive savnet meget.

Forsamlingen rejste sig som en hyldest til den afgæede formand, som forøvrigt havde sendt et telegram til generalforsamlingen.

Til sidst takkede Martin Nielsen de tilstedeværende, fordi de havde deltaget i generalforsamlingen, og mødet sluttede med et leve for dirigenten.

Efter generalforsamlingen konstituerede bestyrelsen sig således:

† Rønø, formand; Rørdam, næstformand; Røest-Hansen, sekretær; Poul Hansen, kasserer; Johannsen, legatudvalget; Svarre Nielsen, legatudvalget; Karen Andersen-Rosendal, redaktør; Aage W. Petersen, Lise Nørgaard, Kirsten Freil, Holger Nielsen.

Senere var der underholdning og dans i „Kongesalen“, hvortil der desværre ikke var kommet ret mange. Det skyldtes imidlertid sikkert, at mødet blev afholdt den aften, da der var de store optøjer i anledning af begivenhederne i Ungarn, saa det var usikkert at færdes paa gaderne. Foreningen haaber paa bedre tilslutning næste gang, da det kan have stor betydning for medlemmerne at møde op og høre, hvad det er, der foregaar paa generalforsamlingen.

Kontingentet

for medlemmer udgør 10 kr. — dog kun 5 kr. i de første 8 år efter afgang fra skolen.

Husk at indbetale beløbet på postkonto 7150 Roskildenser-Samfundet, Helligkorsvej 15 B¹, Roskilde. De sparer derved foreningen for mange penge til porto for ekstraopkrævninger.

Føler nogen trang til samtidigt at sende et bidrag til understøttelsesfonden eller fonden vedrørende udgivelsen af „Roskilde Katedralskoles Historie“, er et sådant meget velkomment.

Bestyrelsen takker for de beløb, der er indkommet til disse formål i det forløbne år.

Årets jubilarer

Ved redaktør, cand. mag. Poul Engelstoft.

60 års jubilarerne

60 års jubilarer.

Studenterne fra 1897

Bay, B. Q., ingeniør, død 4. august 1904 i Canada.

Bertelsen, R. L., civildommer i Svendborg, død 26. august 1942 i Vejle.

Christophersen, F. M. O., nu: *Christoph*, læge, Haderslevvej 22 A, Aabenraa.

Hansen, A. E., cigarhandler på Frederiksberg, død 27. november 1929.

Heiberg, K. A., læge, dr. med., Nansensgade 73, Kbh.

Jensen, Otto, revisor, cand. mag., Kajerødvej 11 D, Birkerød.

Nielsen, J. H., senere *Holbo*, læge, d. 26. august 1957 i Kbh.

Schumacher, O. F. J., læge i Odense, død 27. december 1952.

Smidt, Axel, civilingeniør, Hellerupvej 41, Hellerup.

Sørensen, C. F., fhv. reservelæge, Møllevej, Overlund pr. Viborg.

Realisterne fra 1897

Andersen, H. C., stationsforstander i Glostrup, d. 26. marts 1954.

Bork, H. L., redaktør, P. G. Ramms Allé 65, Kbh. F.

Brock, P. M., fabrikant, H. C. Andersens Boulevard 41, Kbh. V.

Jensen, C. L., civilingeniør, Raadhusvej 18, Charlottenlund.

Jørgensen, K. A., tandlæge, Nykøbing F., d. 12. juni 1957.

Klausen, L., direktør i Ringe, d. 23. december 1956.

Madsen, J. P., maskinmester, Selma Lagerlöfs Allé 21, Søborg.

Mørch, C. P., fhv. skoleinspektør, Hørsholmvej 79, Rungsted Kyst.

Nielsen, Anton, landsretssagfører i Kbh., d. 14. november 1940.
Nielsen, Eduard, viceskoleinspektør i Odense, d. 21. marts 1953.
Olsen, A. V., trafikassistent, d. 26. maj 1902 i Kbh.
Puggaard-Møller, Alf, fhv. bankrevisor, Cort Adelersgade 7, Kbh. K.
Schledermann, Fr., murermester, Allehelgensgade 18, Roskilde.
Schultz, Aage, redaktør, d. 21. oktober 1954 i Charlottenlund.
Thygesen, H. J. C., maskinfabrikant, Aabyhøj, Aarhus.

4. klasses hovedeksamen 1897

Kristensen, E. G., senere *Gehl*, skoleinspektør, Kbh. Ø., d. 24. september 1957 i Kbh.
Mathiesen, C. E., assurandør, d. 10. maj 1906 på Frederiksberg.
Petersen, H. V., fhv. apoteker, Hollændervej 4, Kbh. V.

50 års jubilarer.

Studerterne fra 1907

Askggaard, Jens, civilingeniør, d. 2. juni 1923 på Sumatra.
Askggaard, Vagn, fhv. overlæge, Camilla Niensensvej 5, Kbh. F.
Gottlieb, Torben, cand. jur., assistent, d. 24. marts 1929 på Frederiksberg.
Jensen, Axel V., civilingeniør, direktør, Svalegaardsvvej 10, Hasseris, Aalborg.
Jensen, J. M. Due, underdirektør, cand. polit., d. 10. december 1955 i Kbh.
Schmidt, Holger, konditor i Roskilde, d. 24. februar 1950.
Svendsen, C. V., nu: *Hauer*, landsretssagfører, Bredgade 45 B, Kbh. K.
Sørensen, Aage, navneforandring til Kranholm, stud. polyt., d. 11. februar 1913 i Roskilde.

Realisterne fra 1907

Andersen, C. C., overassistent, d. 7. september 1941 i Kbh.
Christiansen, H. M., stationsleder ved DSB, d. 1957 i Hellerup.
Høyer, Knud, fabrikant, Maglekilde, Roskilde.
Larsen, J. P. E., post- og telegrafkasserer, Horsens.
Nielsen, Carl Jobs., sekretær, d. 27. september 1950 i Kbh.
Nielsen, K. C., overdyrlæge, Kalundborg.
Nielsen, N. K., maskinmester, Arkonagade 8, Kbh. V.
Nielsen, Otto Svarre, forvalter, Trepkasgade 6, Kbh. Ø.
Olsen, P. J., billetkasserer ved DSB, Allehelgensgade 21, Roskilde.
Rasmussen, A., fhv. gartner, Elmevej 4, Viby, Sjælland.
Schallemose, S. O., arkitekt, d. 26. februar 1938 i Kbh.
Sørensen, A. P. H. B., nu: *Brøker-Sørensen*, entreprenør, Skovhøj, Bredetved pr. Holbæk.
Sørensen, Axel B. K., nu: *Kranholm*, stationsforstander, Ringsted.
Weber, Johannes, tømremester, Slotsvej 5, Holbæk.
Winther, Aage, civilingeniør i Kbh., d. 19. juli 1954.

4. klasses hovedeksamen 1907

Augsburg, A. S., direktør, A/S Mandrups Maskinfabrik, Roskilde, d. 24. december 1947.
Dablerup, H. K., landmand i Royal Oak, Mich., USA, d. 3. december 1944.
Koefoed, Knud E., tømmerhandler, Slangerupgade 7, Hillerød.
Madsen, Aage, viceinspektør, Søndergade 63, Ringsted.
Mikkelsen, Svend A., nu: *van Jepmond*, maskinmester, 146 Chester Avenue, Brooklyn NY.
Øblenschlæger, O. V., fuldmægtig, Boeslundvej 13, Vanløse.

40 års jubilarer.

Studerterne fra 1917, nyspr.

Bruun-Rasmussen, Knud, forfatter, Ved Stadsgraven 1, S.
Hancke, Frantz, læge i Taastrup, d. 18. december 1953.

Hansen, Sigrid, nu: Fru Tonnesen, 1411, 17. Avenue, San Francisco 22.
Ingerslev, Børge, tandlæge, Kalundborg.
Ingerslev, Gunnar, læge, Gørlev.
Jørgensen, Astrid, bankassistent, d. 5. juni 1922 i Kbh.
Kiellerup, Børge, stud. med., d. 17. september 1919 på Skt. Jørgensbjerg.
Mikkelsen, Agnes, fuldmægtig, Kleinsgade I 4, Kbh. V.
Rasmussen, Halfdan, nu: *Eggers Lura*, tandlæge, Smedelundsgade 18, Holbæk.
Smith, Grethe Lunding, tandlæge, Ved Banen 7, Gentofte.
Tønnesen, Hans, overkirurg, dr. med., Amtssygehuset, Næstved.
Varming, Doris, priorinde, Støvringgaards Kloster, Mellerup pr. Randers.

Studerterne fra 1917, matem.

Agertoft, Kai, arkitekt, Tornestykket 7, Vanløse.
Andersen, Viggo, ingeniør, 5101 Kensington Avenue, Montreal.
Berthelsen, Ove Henry, afdelingslæge, åndssvageanstalten, Brejning pr. Børkop.
Christensen, Christen P., redaktør, d. 22. januar 1956 i Kbh.
Gade, Dagmar, trafikkontrolør, Nøjsomhedsvej 18, Ø.
Hansen, Clara Fritze Hjort, cand. polyt., fhv. assistent ved Universitetets biokemiske Institut,
Johan Ekmans Allé 8, Kastrup.
Hansen, Kristian Martin Konrad, landsretssagfører, Købmagergade 4, Næstved.
Kragh, Poul, inspektør ved gigtsanatoriet, Skelskør.
Petersen, Helge, kommuneingeniør, Solvangsvej 9, Glostrup.
Rasmussen, Anker Mølkjær, fabrikant, Riverside Park Rte 2 1, Box 88 F, Punta Gorda, Florida.
Sahl, Jens Kristian, ingeniør, d. 13. april 1925 i Kbh.
Tbiesen, Ejnar, læge i Roskilde, d. 17. oktober 1935.
Tortzen, Christian Georg, redaktør af „Frederiksborg Amtstidende“, Hillerød.
Wieck, Elisabeth, gift med bibliotekar Huus, d. 27. april 1951 i Kbh.

Realisterne fra 1917

Barnung, Tove, exam. pharm., gift m. provisor Høeg-Larsen, d. 21. december 1946 i Hellerup.
Christensen, Margrethe, nu: fru v. der Recke, Bernstorffsvej 228, Charlottenlund.
Galschiøt, Gerda Løppenthin, kontorist ved DSB, Skovbovængets Allé 1, Roskilde.
Hansen, Albert, dr. phil., afdelingsforstander ved Statens Seruminstitut, Finlandsgade 19, S.
Holm, Asta, gift m. grosserer Garner, Kirkevej 15, Taastrup.
Johansen, Ellen Johanne Marie, gift m. gårdejer Helge Rump, Bukkerup Møllegaard pr. Tølløse.
Mogensen, Johannes V. Posselt, gartner, Vinding Planteskole, Vejle.
Olivarius, Carl Job. Ole Villiam, forretningsmand, 4213 Hollister Avenue, Santa Barbara,
California.
Varming, Elise, gift m. læge Paludan, Nytorv 9, Aalborg.
Weibel, Ingeborg, kontorassistent, Jernbanegade 33, Roskilde.
Winther, Niels, automobiludlejer, Falkonerallé 12 B, Kbh. F.

25 års jubilarer.

Studerterne fra 1932, nyspr.

Abitz, Esther, gift m. dyrlæge Stig Andersen, Haarlev.
Balslev, Astrid, børnehaveleder, Langelandsvej 4, Odense.
Bruhn, Jens L., politifuldmægtig, Aarhus.
Byberg, Karen A., sekretær, cand. jur., Frederiksberg Allé 8, Kbh. V.
Christiansen, J. Th. Ejnar, sognepræst, Krummerup pr. Fuglebjerg.
Clausen, Axel H. Rye, konsultssekretær, Via Malino delle Armi 3, Milano, Italien.

Egilsson, A. Gudrun, gift *Winkel*, husholdningslærerinde, P. Bangsvej 84, Kbh. F.
Hansen, Agnete, gift *König*, landsretssagfører, Vangeleddet 66, Virum.
Humlum, Eva H., gift *Hansen*, kommunelærerinde i Aalborg, d. 12. december 1952.
Humlum, Inge D. A., adjunkt, Ribe katedralskole, Ribe.
Jagd, E. G. Rigmor, gift *Arnbak*, stud. jur., d. 13. august 1949 i Kbh.
Karmann, Alice H., kommunelærerinde, Taastrup kommunale mellem- og realskole, Taastrup.
Mabrt-Olsen, Else, sygeplejerske, Valkyriegade 32², Kbh. N.
Mellerup, Ellen T., læge, d. 18. september 1946 paa Krabbesholm Sanatorium.
Petersen, Edith Job., gift m. redaktør E. Svarre, Skovvænget 16, Køge.
Poulsen, Oluf, 1. reservekirurg, dr. med., Anemonevej 46, Gentofte.
Riis, Karen V., nu: Fru *Christensen*, Bernstorffsvej 143, Gentofte.
Sebber, Aase, gift m. kommandørkaptajn *Holm*, Rosenstandsvej 17 A, Charlottenlund.
Skovgaard-Petersen, Kirsten, socialrådgiver, Moltkesvej 39, Kbh. F.
Suenson, Anna, gift med læge *Bengaard*, Nørrebrogade 159, Kbh. N.
Sørensen, A. Gerda J., nu: Fru *Sattrup-Jensen*, Bakkegaarden 14, Roskilde.
Toft, Sigrid L., nu: Fru *Puggaard*, Hvidkildevej 36 A, Kbh. F.
Wern, Axel, fuldmægtig i undervisningsministeriet, Hovedgaardsgade 9, Kbh. Ø.

Studenterne fra 1932, matm.

Hansen, Evald J. A., kontorchef, cand. polit., Gl. Vardevej 8 A, Esbjerg.
Humlum, F. J. Vilhelm, førstelærer, Besser pr. Tranebjerg, Samsø.
Jacobsen, H. Ove N., maskinfabrikant, Hedehusene.
Jacobsen, Svend R., viceskoleinspektør, Søborg Hovedgade 126, Søborg.
Jensen, Otto, fg. kontorchef, cand. jur., Lerbækvej 16, Virum.
Knudsen, Knud T., fuldmægtig, Leopardvej 19, Valby.
Kofoed, Erik E., lektor, cand. mag., Eskeager 6, Søborg.
Moesgaard, P. Kjeld, tandlæge, Østerbrogade 29, Kbh. Ø.
Oxbøj, Paul, overdyrlæge, Horsens.
Petersen, Keld B., telegrafkontrollør, Kongshvilevej 37, Lyngby.
Petersen, Thorkild, politifuldmægtig, d. 23. december 1944 i Buchenwald.
Thomsen, Erik Risbjerg, afdelingsingeniør, Faksegade 17, Kbh. Ø.

Realisterne fra 1932

Clausen, Hans R. Th., fabrikant Degnelodden 11, Brøndbyvester pr. Glostrup.
Felding, William, arkitekt, Søtoften 41, Gentofte.
Helver, Aage V., overfenrik, Kongebakken 14, Roskilde.
Johansen, Harriet, gift med fuldmægtig, cand. jur. *Chr. Tange Lund*, Bolbro Villavej 26, Rungsted Kyst.

Klarskov, H. Henry J., grosserer, Gl. Kongevej 127, Kbh. V.
Knudsen, Børge K., overpolitibetjent, Brabrandsvvej 8, Vanløse.
Larsen, Jørgen, statsaut. revisor, Kongebakken 4, Roskilde.
Mayntz-Clausen, Regitze G., gift m. direktør *Sonne Hansen*, Tonysvej 29, Charl.
Nielsen, Knud Svarre, ingeniør, Dr. Sofies Vej 39, Roskilde.
Nielsen, N. Stig, bankkasserer, Lejre St.
Nissen, Erik A., sekretær, aut. ejendomsmægler, Ny Vestergaardsvej 10, Ll. Værløse pr. Værløse.
Olsen, Frands, gårdejer, Urup pr. Borup.
Olsen, Volmer M., fabrikant, Tølløse Flødefabrik, Tølløse.
Rasmussen, K. Helene, gift m. overpostbud *Jensen*, Rughaven 25, Roskilde.
Schæffer, Gerda, nu: Fru *Worm*, Grønnevej 131 A, Virum.
Straarup, Knud R., mejerist, d. 20. aug. 1942 i Kellerup.
Willumsen, Hans R., forretningsfører, Prins Buris Vej 6, Roskilde.

Årets dimittender

STUDENTEREKSAMEN

Nysproglig retning:

Arne S. Eie Albertsen. Britta Skøtt Andersen, Østervang. Marie Stigsgaard Andersen, Gørslev. Karen Daugbjerg, Køge. Kirsten Due, Karise. Dorte Helene Fenger-Eriksen, Glostrup. Helle Flensborg, Lejre. Grethe Lundager Hansen, Højelse. Inger Lund Hansen, Kirkeeskildstrup. Anne Jensen, Høm. Ruth Gudrun Jeppesen, Taastrup. Knud Maegaard Jørgensen. Annelise Magius. Anne-Marie Tybjerg Nielsen, Glostrup. Birgit Skovgaard Nielsen, Ringsted. Grete Birgit Olsen. Birthe Sonja Pedersen. Marianne Waage, Torkildstrup. Anna Dorte Margrethe Worm, Ringsted. Ulla Ørum-Hansen, Køge. Jytte Bjerre, Bækkelund. Jørgen Frølich, Kirke Hyllinge. Birgit Margrethe Hansen, Karlslunde. Hanne Hesseldahl, Tølløse. Else Kirstine Jørgensen, Greve. Anne Mette Kabell, Køge. Bente Kristensen, Hegnede. Anne Margrethe Elsebeth Olsen. Ellen Petersen, Taastrup. Lisbeth Røder, Taastrup. I. Lise Ulriksen, Køge. Inge Waldorff Willumsen, Køge. Birte Borup, Aagerup. Mogens Brandt, Taastrup. Per Aksel Christiansen. Peter Ditlevsen. Birte Fabricius, Ringsted. Jørgen Viggo From, Taastrup. Elisabeth Gade, Køge. Bente Agerholm Hansen, Taastrup. Jørgen Vange Hansen, Ramsømagle. Poul Erik Gregers Hansen. Kirsten Wolff Haugbølle, Solrød Strand. Lis Henker. Niels Einar Jensen, Køge. Karen Kristensen, Sandkjærgaard. Hans Kunov. Lissi Laursen, Taastrup. Heidi Johanne Mortensen, Ll. Skensved. Jens Tandrup Møller, Vindinge. Alex Prehn Nielsen, Højelse. Birger Henning Olsen. Erna Pedersen, Brøndbyvester. Leif Inge-

mann Pedersen, Taastrup. Robert Hartmann Pedersen, Gl. Kroghavegaard. Jørgen Flemming Rasmussen. William Lunding Smith, Brordrup.

Matem.-naturv. retning:

Knud Erik Borup. Niels Jørgen B. Christiansen. Benny Bøggild Eriksen, Borup. Per Frederiksen. Svend Anton Gjerløv. Annette Gulstad, Hvalsø. Børge Hansen, Regnemark. Erik Vilhelm Helk. Jørn-Erli Elsgaard Jensen. Poul Bauer Jensen, Glostrup. Stig Hedeboe Jensen, Kirke Sønerup. Jens Juul, Borup. Esther Kybse, Valøse. Bent Lassen. Hanne Mørch. Niels Chr. Nielsen, Søholt, Brøndbyvester. Henrik Petersen, Glostrup. Flemming Kaare Poulsen. Knud Mogens Rasmussen, Gummersmarke. Georg Otto Saalbach. Kirsten Reuss Schmidt. Bent Smedegaard. Lillian Helene Strange, Sterkende. Ole Toppenberg, Glostrup. Søren Eivind Brandt, Thorslunde. Bertel Bruun. Jan Bøtker-Christensen, Skibby. Andreas Christiansen, Ringsted. Knud Herold Halle, Ringsted. Veikko Raimo Olavi Kinnunen. Jan Maxild, Taastrup. Jørgen Harald Nielsen, Ringsted. Leif Heinzl Nielsen, Ny Krogstrup. Per Oluf Olafsen. Kjeld Heiberg Pedersen, Ringsted. Jørgen Wrisberg, Ringsted.

REALEKSAMEN

Bent Juul Andersen. Vagn Andersen. Jens Brandt. Hans Ole Christensen. Susanne Cold. Camilla Crone. Preben Ernst. Jørgen Kindt Ipsen. Karen Inger Lyndby Jensen. Lotte Jensen. Bent Borresen Larsen. Bodil Rigmor Larsen. Peter Preben L. Nielsen. Mimi Ingegerd Olsen. Lise Neergaard Ottosen. Holger Pangel. Ingelise Skaarup. Elisabeth Ploug Westrup. Keld Andersen. Tommy Boston Andersen. Elisabeth Ditleusen. H. Anette Noer Dollø. Leif Vejlgard Hansen. Rikke B. Faurschou Hansen. Grace Elisabeth Ibsen. Edel Agnete Jensen. Jørgen Skovgaard Jørgensen. Ingrid Birthe Kirk. Else Marie Tandrup Møller. Jette Stolze Møller. Edda Frank Niemann. Hans Erling Thor Olsen. Kurt Pedersen. Grethe Kristine Rasmussen. Jørgen Rosenhoff. Ingelise Vendelsøe. Johan Peter Wøller. John Lars Zwisler.

»KILDEKALK«

Generalforsamlingen holdes i år lørdag d. 2. november kl. 14,30 på Katedralskolen.

Om aftenen kl. 18 er der jubilar- og rusfest på hotel „Prinsen“.

Ansøgninger om lån af Roskildenser-Samfundets understøttelsesfond stiles til bestyrelsen og sendes til et af legatudvalgets medlemmer, nemlig landsretssagfører *Børge Svarre Nielsen*, Dr. Margrethesvej 45, Roskilde, eller lektor *Johannsen*, Allehelgensgade 13, Roskilde.

Ved translokationen i sommer overrakte formanden to legater til skolens elever. Det var Roskildenser-Samfundets legat, som blev tildelt *Peter Preben Nielsen*, real b, og Ahlefeldts legat, som tilfaldt *Marie Stigsgaard Andersen*, III ns. b.

Roskildenser-Samfundets gymnastikpræmier blev i år uddelt af Kirsten Freil, Karen Andersen-Rosendal og Mogens Røest-Hansen. De tilfaldt: *Lis Henker*, III mn c, *Mette Kabell*, III ns a, *Inger Lund Hansen*, II ns b, *Anne Jensen*, II ns b, *Susanne Cold*, real a, *Camilla Crone*, real a, *Edda Nieman*, real b, *Grethe Rasmussen*, real b, *Jørgen Vange Hansen*, III mn c, *Bent Lassen*, III mn b, og *Alex Nielsen*, III mn c.

I Roars Kilde 1945 står der: Skolen er nu så stor, som den ikke har været siden middelalderen, ialt 437 elever. Pladsmangelen er følelig.

I dag har skolen 534 elever. I 1ste g er der ålone 104, så hvordan mon det går med pladsen nu?

Bent Nebelong (st. 1936) blev ifjor højesteretssagfører.

Husk at melde flytning til fru Werner, Helligkorsvej 15 b. Ellers risikerer De hverken at få meddelelserne om Roskildenser-Samfundets fester eller Roars Kilde.

Hjemmeværnets stabskompagni har holdt en fest, hvor årets skyderesultater blev bekendtgjort. Dr. Arhning fik som kompagniets bedste geværskytte overrakt en sølvpokal, der dog skal vindes tre gange for at blive ejendom.

Jørgen Andersen-Rosendal — st. 1927 — har haft megen glæde af sin bog „Smukke Måne“, der handler om Østens kvinder. Den udkom sidste efterår og er nu også solgt til England, Amerika, Holland, Island og Finland.

Lærer *Rasch Hansen*, der for mange år siden tog sin afsked fra skolen, er død i dette år.

Den 85-årige lektor, dr. phil. *Frederik Ingerslev* har i år hos Gyldendal udgivet en slægtskrønike i romanform, der har fået titlen: *Jydesaga*.

Dr. med. *Herdis von Magnus* (st. 1931) modtog dette efterår Ingrid Jespersens legat på 5000 kr. for sin indsats i kampen mod polioen.

Der er sikkert mange, der kommer til at mindes deres skoletid, når de læser Roars Kilde. Skriv noget af det ned og send det til redaktøren, som meget gerne modtager stof til næste blad.

Roskildenser-Samfundets regnskab

1. august 1956—31. juli 1957

A. Kasseregnskab.

Grundfonden:

Overført fra forrige år	kr.	1.000,00
Renter af sparekassebeholdning	„	50,89
	kr.	1.050,89
Overført til fonden vedr. skolens historie	„	50,89
Beholdning pr. 31. juli 1957	kr.	1.000,00

Waldemar Oxholms legat:

Overført fra forrige år	kr.	127,13
Renter af obligationer	„	105,00
Renter af sparekassebeholdning	„	4,46
Beholdning pr. 31. juli 1957	kr.	236,59

Overlæge Sjøbergs boglegat:

Overført fra forrige år	kr.	12,88
Renter af sparekassebeholdning	„	3,07
Renter af obligationer		200,00
	kr.	215,95
Uddelt i 1956	„	200,00
Beholdning pr. 31. juli 1957	kr.	15,95

Fonden vedr. skolens historie:

Overført fra forrige år	kr.	5.361,29
Renter af sparekassebeholdning	„	125,09
Overført fra grundfonden	„	50,89
Renter af obligationer	„	200,00
Bidrag i årets løb	„	767,30
Beholdning pr. 31. juli 1957	kr.	<u>6.504,57</u>

Studie- og understøttelsesfonden:

Overført fra forrige år	kr.	65.660,69
Renter af obligationer	kr.	688,47
Renter af sparekassebøger	„	299,76
Renter af udlån	„	756,70
Bidrag fra kontingentbetalere	„	309,00
Gevinst ved udtrækning af obligation	„	157,50
	„	<u>2.211,43</u>
	kr.	67.872,12
Administrationsomkostninger m.v.	kr.	72,17
Kurstab på obligationer	„	115,00
	„	<u>187,17</u>
Beholdning pr. 31. juli 1957	kr.	<u>67.684,95</u>

Driftsfonden:

Overført fra forrige år	kr.	588,31
<i>Indtægter i regnskabsåret:</i>		
Medlemskontingenter	kr.	8.742,00
Restancer	„	148,00
Solgte billetter til underholdningsaften	„	52,00
Solgte billetter til teateraften	„	324,00
Renter af postgiro	„	15,69
Renter af sparekassebog	„	29,58
Renter af Ahlefeldts legat	„	545,38
	„	<u>9.856,65</u>
	kr.	10.444,96
<i>Udgifter i regnskabsåret:</i>		
Generalforsamling og underholdning 7/11 1956	kr.	738,50
Teateraften 3/3 1957	„	764,70
Diverse møder og bestyrelsesmøder	„	197,41
„Roars Kilde“ nr. 38	„	3.158,82
Gymnastikpræmier	„	312,09
Legater til skolens elever	„	400,00
Tryksager, porto, kontorrekvisitter m. v.	„	1.302,06
Gaver	„	413,00
	kr.	<u>7.286,58</u>
Beholdning pr. 31. juli 1957	„	<u>3.158,38</u>

B. Formueregnskab.

Grundfonden:

Sparekassebeholdning kr. 1.000,00

Waldemar Oxholms legat:

Sparekassebeholdning kr. 236,59

Kr. 3.000, 31/2 % Ny jydsk købst. 9. s. „ 2.145,00

„ 2.381,59

Overlæge Sjøbergs boglegat:

Sparekassebeholdning kr. 15,95

Kr. 5.000, 4 % Østift krdf. 16/1 „ 3.625,00

„ 3.640,95

Fonden vedr. udgivelse af skolens historie:

Sparekassebeholdning kr. 6.504,57

Kr. 5.000, 4 % Dansk Stat S 1987 „ 3.800,00

„ 10.304,57

Studie- og understøttelsesfonden:

Kr. 2.000, 4 % Dansk Stat S 1987 kr. 1.520,00

Kr. 1.000, 5 % Østift. Krdf. 15/2 „ 780,00

Kr. 1.000, 4 1/2 % Østift. Krdf. 13. s. „ 832,50

Kr. 7.000, 4 % Østift. Krdf. 16/1 „ 5.075,00

Kr. 1.000, 4 % Østift. Krdf. 13. s. „ 790,00

Kr. 5.000, 4 % Ny jydsk købst. 9. s. „ 3.750,00

Sparekassebeholdning „ 13.495,49

Udestående lån „ 41.441,96

„ 67.684,95

Driftsfonden:

Sparekasse-, giro- og kassebeholdning „ 3.158,38

kr. 88.170,44

Samtlige værdipapirer er optaget til den ult. juli 1957 noterede køberkurs.

København, den 30. september 1957.

HANS RØNØ, formand. HOLGER RØRDAM KAREN ANDERSEN-ROSENDAL

MOGENS RØEST-HANSEN KIRSTEN FREIL LISE NØRGAARD

HOLGER NIELSEN AAGE W. PETERSEN SVARRE NIELSEN

SV. JOHANNSEN POUL HANSEN, kasserer.

Undertegnede har gennemgået grundfondens regnskab, overlæge Sjøbergs boglegatregnskab, regnskab for fonden til fremstilling af et værk om skolens historie, Wald. Oxholms legatregnskab samt driftsfondens regnskab for året 1956/57 med tilhørende medlemskartotek og bilag og ikke fundet anledning til nogen bemærkning.

De anførte obligationer, indlånsmidler og kassebeholdning er til stede.

Fra Roskilde Sparekasse forelå attesteret regnskab og formueopgørelse for studie- og understøttelsesfonden.

Roskilde, den 25. september 1957.

POUL MORTENSEN

ESBEN JOHANNSEN

INDHOLD

Skolen og dens nye rektor	1
Farvel til en formand	3
Roskildenser-Samfundets nye formand	4
Lektor Skovs afskedstale til rektor Fogh	6
Af rektor Taubers dagbøger	8
Roskildensere i Grønland	11
Lidt om en ny bog og dens forfatter	13
Arhning og Møller går af	15
Translokationen	16
Juleafslutning i Domkirken	18
40 skoleægteskaber	19
To nye bestyrelsesmedlemmer	20
„Det sku' vær' så godt" — og det blev det	21
Generalforsamlingen	23
Kontingentet	24
Årets jubilarer	25
Årets dimittender	29
Kildekalk	32
Regnskabet	33

Udgivet af Roskildenser-Samfundet.
Redaktør: Karen Andersen-Rosendal.
Vesterbrogade 71, København V.
Christian Stigaards Bogtrykkeri, Roskilde.

